

1923 010

Α 00026 12

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ, Δ. Φ.
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ.

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΩΝ
ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΥ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ
ΛΟΙΠΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

216

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ-ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΑΣ & ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
(Παρά τὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον)

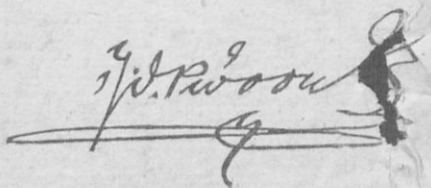
Τὸ ἔρεισμα τῆς κατὰ πάντας τοὺς αἰῶνας πνευματικῆς κινήσεως καὶ ἡ ἀκένωτος φωτὸς πηγὴ, ἐξ ἧς καταναγίζεται ἡ ἀνθρωπότης, εἶναι οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνας καὶ Ῥωμαῖοι ποιητὰι καὶ συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων οἱ πλείστοι διδάσκονται ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Μέσης ἐκπαιδεύσεως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κατανόησις τούτων παρὰ τῆς μαθητιώσης ἰδία νεότητος ἀποβαίνει διὰ ποικίλους λόγους ἄκρως δυσχερῆς, ἔγνωμεν νὰ ἐκδώσωμεν διὰ ταύτην πρωτοτύπου τῶν εἰρημένων τῆς ἀρχαιότητος ποιητῶν καὶ συγγραφέων **Σχολικὰς μεταφράσεις**, δι' ἃν αἴρονται αἱ σοβαραὶ τῆς ἔρμηνείας δυσχερεῖαι, αἵτινες ἀφ' ἑνὸς μὲν χαλαροῦσι τὴν προθυμίαν πρὸς ἐπίμονον μελέτην τῶν ἀθανάτων ποιητῶν καὶ συγγραφέων τῆς προγονικῆς ἡμῶν εὐκλείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ κατατρίβουσι χρόνον πολὺτιμον ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἐπὶ μεγίστῃ ζημίᾳ τοῦ τῆς ἔμβραδύσεως σταδίου, ἐν ᾧ τὰ μάλιστα ὁ νοῦς δξύνεται καὶ θετικῶς καλλιεργεῖται.

Οἱ ποιούμενοι χρῆσιν τῶν ἡμετέρων σχολικῶν μεταφράσεων θέλουσι κατανοήσει εὐχερῶς τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας καὶ Ῥωμαίους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς, διότι ἡμεῖς οὖσαν τὴν κλεινὴν καὶ ἀσαφῆς ἐν αὐτοῖς ἀφήκαμεν ἀνερμήνευτον. Διὰ τῶν ἐν παρενθέσει διπλῶν καὶ τριπλῶν πολλὰς ἐπεξηγήσεων καὶ πραγματικῶν παρατηρήσεων καὶ τῶν ἐν ἀγκύλαις προσθηκῶν καὶ νοημάτων, ἅτινα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις παρελείποντο διὰ τὰς ἀλλοίας τοῦ τότε λόγου συνθήκας, ἐξωμαλύναμεν τελείως τὸ ἔδαφος τῆς πλήρους ἔρμηνείας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τοιαύτη ἐπισώρευσις τῶν πολλαπλῶν ἐπεξηγήσεων καὶ προσθηκῶν δυνατὸν νὰ ἐπιφέρῃ σύγχυσις, συνιστῶμεν τοῖς ἀναγνώσταις, ὅπως ἀντιπαρέρχωνται πᾶσι τὸ ἐν ἀγκύλαις καὶ παρενθέσειν, εἰάν θέλωσι νὰ ἔχωσι ἀμεσώτατα τὴν εἰς τὸ νέον ἀπόδοσιν τοῦ κειμένου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15. Μαρτίου 1928

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΡΩΣΣΗΣ, δ.φ.
Γυμνασιάρχης.

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουσι κάτωθεν τὴν ὑπογραφήν μου

Ι. Θ. Ρ. ῶσσης

1225 060

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

1. ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α'

ΘΥΡΣΙΣ Ἡ ΨΔΗ

*Μέρος α'. Ἀμοιβαῖαι φιλοφρονήσεις Θύρσιδος
καὶ αἰπόλου (1—26).*

Θύρσις.

Ἦ αἰγοβοσκέ, καὶ ἡ πεύκη αὖτις δά (=τήνα=ἦδε) ἡ πλη-
σίον τῶν πηγῶν [οὔσα] μελωδεῖ (=μελίσδεταί) τοῦτο τὸ ψιθύ-
ρισμα (=τὸ ψιθύρισμα) [τὸ ὁποῖον ἤδη πλήττει τὰ ὄτα μας]
γλυκά πως, ἀλλὰ γλυκά (:ἡδονικά) καὶ σὺ *συνηθίζεις νὰ παί-
ξης τὴν σύριγγα* (=συρίσδες)· μετὰ τὸν Πάνα θὰ λάβης διὰ
τὸν *ἑαυτὸν σου* (ἦ: θὰ κερδίσης=ἄποισῃ) τὸ δεύτερον βραβεῖον.
[15] *Ἐὰν* (=αἶκα) ἐκεῖνος λάβῃ κερασφόρον τράγον, σὺ θὰ λά-
βῃς αἶγα· ἐὰν δὲ ἐκεῖνος λάβῃ αἶγα ὡς βραβεῖον, εἰς σὲ *τρέ-
χουσα ἔρχεται* [ἦ: θὰ τρέξῃ, θὰ πέσῃ· ἦ: σὺ θὰ λάβῃς=καταρρεῖ
=κάτεισι=κατενεχθήσῃ] ἢ *ἐνὸς ἔτους αἶξ* (ἦ: κασιμάδα, βε-
τοῦλα, μουσκούλα=χιμαρός)· τὸ δὲ κρέας *τῆς χειμάρου* (=χει-
μάρω) [εἶναι]· *ὄρατον* (:ἔξαιρετον, νόστιμον=καλὸν) ἕως ὄτου
ἤθελες ἀμέλλει [αὐτήν] (δηλ. πρὸ τοῦ γεννήσῃ).

Αἰπόλος

Ἦ ποιμήν, τὸ ἰδικόν σου *ἄσμα* (=μέλος) [εἶναι] *γλυύτε-
ρον* (: εὐαρεστότερον) ἢ *ἐκεῖνο* δά (=τήνο) *τὸ δυνατὰ ἤχουν*
(: τὸ ἡχηρὸν=τὸ καταχές) ὕδωρ [τὸ ὁποῖον (=δ)] χύνεται ἐκ
τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὸν βράχον. Ἐὰν αἱ Μοῦσαι λαμβά-
νωσιν ὡς βραβεῖον τὸ ἐνὸς ἔτους *πρόβατον* (:μηλιῶρι=tὰν οἰ-
[10] ἰδα), σὺ θὰ λάβῃς ὡς βραβεῖον ἀρνίον *ἐγκλειόμενον ἐν*

σηκῶ (: μάνδρα, τσάρκω) πρὸς ἀπογαλακτισμὸν (=σάκταν· ἦτοι ἀρνίον τοῦ γάλακτος)· ἐὰν δὲ ἀρέσκη εἰς ἐκείνους νὰ λάβωσι κριὸν [ὡς βραβεῖον], σὺ ὕστερον (δηλ. μετὰ τὰς Μούσας) θὰ λάβῃς (=ἄξῃ=ἄξι) τὴν προβατίαν.

Θύρις.

Θέλεις δι' ὄνομα τῶν Νυμφῶν (=ποτι τῶν Νυμφᾶν= πρὸς τῶν Νυμφῶν), θέλεις, ὃ αἰγοβοσκέ, νὰ παίξῃς τὴν σύριγγα (=συρίσδεν), ἀφοῦ καθίσῃς ἐδῶ (=τεῖδε). ὅπου (=ὡς) [εἶναι =ἔστι] ὁ κατωφερῆς οὔτος γήλοφος, καὶ αἱ μυρिकाί; Τὰς δ' αἰγας ἐγὼ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν χρόνον (καθ' ὃν δηλ. σὺ θὰ παίξῃς τὴν σύριγγα) (=ἐν τῷδε [τῷ χρόνῳ]) θὰ βόσκω.

Αἰπόλος.

[15] Δὲν εἶναι θεμιτὸν (: δὲν ἐπιτρέπεται=οὐ θέμις [ἔστι], ὃ ποιμήν, δὲν εἶναι θεμιτὸν εἰς ἡμᾶς νὰ παίζωμεν τὴν σύριγγα τὴν μεσημβριαν (: μεσημεριάτικα). Φοβούμεθα τὸν Πᾶνα· διότι ἀληθῶς (: ἀναντιρρήτως) (=ἢ γὰρ) ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ (=τανίκα) συνήθως ἀναπαύεται (=ἀμπαύεται, διότι εἶναι κουρασμένος ἀπὸ τὸ κυνήγιον (=ἐπ' ἄγρας)· εἶναι δὲ δξύχολος (: δξύθυμος =πικρὸς) καὶ ἐπὶ τῆς [ἔδρας τῆς θογῆς] ἑνὸς του σφοδρὰ θογγῆ (=δρομεῖα χολῆ) πάντοτε κάθηται. Ἄλλὰ—σὺ βεβαίως [20] καθὼς εἶναι γνωστὸν, συνηθίζεις νὰ ἄδῃς (: τραγουδῇς=αἰίδες) τὰ βάσανα (: τοὺς πόνους) τοῦ Δάφνιδος καὶ ἔφθασας εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν (=ἐπὶ τὸ πλεόν) τῆς τέχνης τοῦ ἄδειν τὰ βουκολικὰ ἄσματα (=τῆς βουκολικῆς Μοῆσας)—ἐλα νὰ καθίσωμεν (=δεῦρ' ἐσδώμεθα) ὑπὸ τὴν πτελέαν ἀντικρὸν (=κατεναντίον) καὶ [τοῦ ἀγάλματος] τοῦ Ποριάου καὶ [τοῦ συμπλέγματος] τῶν Κρηναίων Νυμφῶν, ὅπου ἀκριβῶς [εἶναι] τὸ ποιμενικὸν ἐκεῖνο κάθισμα καὶ αἱ δρούες· ἐὰν δὲ τραγουδήσῃς, καθὼς [τότε], ὅτε ἐτραγουδήσας διαγωνιζόμενος (=ἐρίσδων) [25] πρὸς τὸν ἐκ Λιβύης Χρόμιν, θὰ σοὶ δώσω αἶγα γεννήσασαν δίδυμα, ἵνα ἀρμεξῆς αὐτὴν τρεῖς φορὰς [τὴν ἡμέραν], ἦτις, ἂν καὶ ἔχει (: θηλάξῃ) δύο θείφια, ἀρμεγομένη δύναται νὰ πληροῖ πρὸς τοῦτοις (=ποταμέλγεται) ἕως δύο (=ἔς δύο) καρδάρας.

Μέρος β'. Περιγραφή τοῦ κισσούβιου (27-56)

[Θά σοι δώσω προσέτι] μέγα (: εὐρύχωρον=βαθὺ) ἐκ κισσοῦ ξύλινον ποτήριον (ἢ: ξύλινον ποτήριον ἔχον γλυπτόν κόσμον ἐκ φύλλων καὶ βλαστῶν κισσοῦ=κισσούβιον) ἐπικεκαλυμμένον ἐσωτερικῶς μὲ στρώμα εὐδύσμου κηροῦ [ἵνα μὴ διὰ τὸ πορῶδες τοῦ ξύλου διαρρέῃ τὸ ἐν αὐτῷ τυχὸν ὑγρὸν], δύο λαβὰς (: ᾄτα) ἔχον, καινουργές (=νεοτευχές) ἀναπέμπον ἀκόμη ὀσμήν [30] γλυφάνου (:μυρζὸν γλυφήλας: ἦτοι μήπω χρησιμοποιηθέν). Περί μὲν τὰ χεῖλη τούτου (=τω) ἄνωθεν τυλίσσεται (: ἔξαπλοῦνται=μαρῦεται) γυρλάντια κισσοῦ (=κισσός) πασπαλισμένη ὑπὸ [τῆς γύρεως τοῦ ἄνθους] τοῦ ἐλιχρύσου. Ὁ δὲ ἐξ αὐτοῦ (τοῦ κισσοῦ) γινόμενος μικρὸς ἐλικοειδῆς βλαστός (: ψαλλίδα = ἃ δὲ κατ' αὐτὸν ἔλιξ) συστρέφεται ὀφιοειδῶς (= εἰλεῖται) χαίρων (: καμαρώνων, ἐναβρυνόμενος) διὰ τὸν κροκόχρουν [αὐτοῦ] καρπὸν ἐντὸς δὲ [τῶν ἐλιγμῶν τοῦ στεφάνου] (=ἐντοσθεν δὲ) ἔχει κατασκευασθῆ γυνή, τεχνούργημα τι θεῶν [: ἀριστοτέχνημα, ἀριστούργημα τι θεῶν, ἦτοι ἔξαιρετον καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του τεχνούργημα=τι θεῶν δαίδαγμα] τεχνικῶς κεκοσμημένη μὲ πέπλον καὶ ἀνάδεσμον τῆς κόμης (: διάδημα=ἄμπυκι. Πλησίον δὲ αὐτῆς (=οἱ) ἄνδρες ἐπιχαρίτως κομῶντες ἀμοιβαίως λογομαχοῦσι [ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὕφους των], [35] ὁ εἷς ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους καὶ ὁ ἄλλος ἐκ τοῦ ἄλλου [περὶ τῆς κατακίσεως τοῦ γυναιῶν]. Ἀλλὰ ταῦτα (δηλ. αἱ περὶ αὐτῆς φιλονικίαι=τὰ δε) δὲν συγκινοῦσιν αὐτὴν (: δὲν ἐγγίζουσι τὴν φρένα αὐτῆς: δὲν τὴν πιάνουν: δὲν ἰδρῶνει ταυτί της=οὐ φρονός ἄπτεται αὐτᾶς) ἀλλ' ὅτε μὲν προσβλέπει ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα γελῶσα, ἄλλοτε δὲ πάλιν στρέφει τὴν προσοχὴν της (=ριπτεῖ νόον) πρὸς τοῦτον. Οὗτοι δὲ ἐπὶ μακρὸν (=δηθά), ἕνεκα τοῦ [σφοδρου] ἔρωτος ἔχοντες τὰ ὑπὸ τὰ κάτω βλέφαρα μέρη τῶν ὀφθαλμῶν πρησμένα (: μὲ πρησμένα μάτια=κυλοιδιῶντες) εἰς μάτην (=ἐτώσια) μοχθοῦσι (: ἄδικα χάνουν τὸν [40] κόπο). Μετὰ (:παρὰ) τούτους δὲ ἔχει κατασκευασθῆ καὶ γέρον ἀλιεὺς καὶ βράχος τραχὺς (: ξεγδαρμένος=λεπράς), ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐν σπουδῇ (:βιαστικά=σπεύδων) σύρει (τραυᾶ) μέγα δίκτυον πρὸς ἄγρην [λιθύων ῥιφθέν] (=ἔς βόλον) ἐκεῖνος δ

γέρον, δν ἀνέφερον (=δ πρέσβυς), ὁμοιάζων μὲ ἄνδρα κοπιάζοντα *ισχυρότατα* (: ὄση αὐτῷ δύναμις=τὸ καρτερόν). *Δύνασαι νὰ εἴπησ* (ἦ: δύναται τις νὰ εἴπη) ὅτι αὐτὸς *καταγίνεται περὶ τὴν ἀλιεῖαν* (=ἐλλοπιεύειν νιν) [κατὰ τόσην δύναμιν] ὄση εἶναι τῶν μελῶν του (ἦτοι μὲ ὄλας τὰς δυνάμεις του): τόσον τοῦ ἔχουσι πρησθῆ αἱ φλέβες εἰς τὸν αὐχένα ἅπ' ὄλα τὰ μέρη, ἂν [45] καὶ εἶναι γέρον (: λευκόθριξ). 'Αλλ' ἡ δύναμις του εἶναι ἀξία νεανικῆς ἡλικίας. *Ὀλίγιον δὲ μακρὰν* (ἦ: [τοσοῦτον δὲ διάστημα] μακρὰν, ὅσον ὀλίγον [ἔστι] ἦ: εἰς πολὺ ὀλίγην ἀπόστασιν=τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν) ἀπὸ τοῦ ἐν θαλάσῃ *ταλαιπωρουμένου* (θαλασσοδαρμένου) γέροντος *ἄμπελος* (=ἀλώα) κατὰ τὸν τρόπον ὥραϊον [τεχνικῶς] εἶναι κατὰ ροττος (...) *λευκοπύρρουσ καὶ πρὸς βρῶσιν καταλλήλουσ* (ἦ: ἀπὸ ὠρίμους=πυρναίαισ) σταφυλάσ, τὴν ὁποῖαν [ἄμπελον] *μικρὸσ τις* (=ὀλίγοσ τις) παῖσ φυλάσσει καθήμενοσ *πλησίον φράκτου* (ἦτοι τοῖχου ἐκ ξηρῶν λίθων δι' ἀκανθῶν ἐστεφανωμένου) (=ἐφ' αἵμασιαισι) περὶ αὐτὸν δὲ δύο ἀλώπεκεσ, ἡ μὲν μία *πηγαινοέρχεται* (=φοιτῆ=φοιτῆ) κατὰ τὰσ *σειρὰσ τῶν κλημάτων* (=ἀν' ὄρχωσ) προσπαθοῦσα νὰ *διαρπάσῃ* (:βλάβῃ) τὴν δυναμένην νὰ τρώγηται σταφυλήν, ἡ δὲ ἄλλη [πηγαινοερχομένη] εἰς τὴν πήραν [τὴν τὸν ἄρτον τοῦ παιδὸσ [50] περιέχουσαν] [καὶ] πάντα δόλον *μηχανωμένη* (κρύπτουσα=κεύθουσα) *δεικνύει διὰ τῆσ στάσεώσ τῆσ* (:λέγει=φατι=φησι) *ὅτι δὲν θὰ ἀφήσῃ πρότερον τὸ παιδίον* (ἦτοι: δὲν θὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ κοντά του) πρὶν ἢ ἤθελε καθίσει *ἔσ τὴν ξέραν τὸ πρόγευμά του* (φράσισ εἰλημμένη ἐκ τῆσ ναυτιλίασ=πρὶν τὸ ἀφήσῃ χωρὶσ πρόγευμα τρώγουσα αὐτὴ ὅτι ἔχει ἡ πήρα]. 'Αλλ' οὔτοσ γιὰ (=αὐτὰρ ὄγε) διὰ *καλαμῶν ἀσφοδέλου* (σφερδουκλιοῦ) (=ἀνθερίκισι) πλέκει ὥραϊαν παγίδα ἀκριδῶν διὰ *σχοίνου* (βούρλου)*συνδέων* (συναρμόζων) [αὐτὰσ τὰσ καλάμουσ]. *Φροντίζει δ' αὐτὸσ* (=μέλεται δὲ οἱ=μέλει δ' αὐτῷ) οὔτε διὰ τὴν πήραν ποσῶσ (:δὲν φροντίζει δ' αὐτὸσ ποσῶσ οὔτε περὶ τῆσ πήρασ) οὔτε διὰ τὴν *ἄμπελον* τοσοῦτον, ὅσον [φροντίζει αὐτὸσ] διὰ τὸ πλεχόμενον ἀντικείμενον, *ἐφ' ᾧ* (=περὶ ᾧ) *χαίρει*. *Πανταχοῦ δὲ περὶ* [55] τὸ ποτήριον (ὄπου δηλ. τοῦτο δὲν καλύπτεται ὑπὸ τοῦ κισ-

σοῦ κλ.) *ἐξαπλοῦται* (=περιπέπταται) *εὐκαμπτον* (=ὑγρὸς) *ἀκανθῶδες φυτὸν* [οὔτινος τὰ φύλλα ἐμιμοῦντο εἰς τὰ Κορινθιακὰ κιονόκρανα] *θαῦμά* (ἀριστούργμα) τι Αἰολικόν, ἀριστούργημα, τὸ ὅποιον, ἐὰν ἔβλεπες, δὲν θὰ ἠύνασο νὰ μὴ καταληφθῆς ὑπὸ θαυμασμοῦ. *Ἀντάλλαγμα* (ἀντίτιμον, ἐξαγορὰν) *μὲν τούτου* (=ᾧνον μὲν τῷ) ἔδωκα εἰς τὸν πορθμέα *Καλυδώνιον* (ἐκ Καλυδῶνος) καὶ αἶγα καὶ ἐκ λευκοῦ γάλακτος *τυρὸν ἔχοντα σχῆμα μεγάλου πλακοῦντος* (=τυροέντα μέγαν)· καὶ δὲν ἤγγισεν ἀκόμη καθόλου τὸ χεῖλός μου [αὐτὸ τὸ κισσύβιον], ἀλλὰ [60] ἀκόμη κίται *ἀμεταχείριστον* (: ἀμίαντον=ἄχραντον). *Διὰ τούτου* (=τῷ) θὰ ἐπεθύμουν μετὰ μεγάλης χαρᾶς νὰ σε εὐχαριστήσω, ἐὰν σὺ μοῦ τραγουδήσεις τὸ *ποθητὸν ἄσμα* (=τὸν ἐφίριστήσω, ἐὰν σὺ μοῦ τραγουδήσης τὸ *ποθητὸν ἄσμα* (=τὸν ἐφίριστον ἔμνησον)). *Καὶ οὐδόλωσ* σὲ *ἐμπιζῶ* (ἤτοι: ὠρισμένως θὰ σοὶ δώσω τὰ ὑπεσχημένα) (=ιοῦτι τυ κερτομέω). *Πλησίασον* (=πόταγε=πρόσαγε σαυτόν), *ὦ ἀγαθὲ* (: εὐλογημένε)· διότι οὐδόλωσ βεβαίως (=οὐ τι πα=οὐ τι κη=οὐ τι πως) θὰ φυλάξῃς τὸ φθῆν διὰ τὸν Ἄδην τὸν προξενούντα λήθην.

Μέρος γ'· Ὁδὴ Θύρσιδος ἐπὶ τῷ Δάφνιδι

Ὁ ἀγαπηταὶ Μοῦσαι, ἀρχίζετε [νὰ με ἐμπνέητε, ἵνα ψάλλω] [65] τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, ἀρχίζετε. Ὁ *Θύρσις εἶναι οὗτος ἐδῶ [ἔστις ἄδει]* (ἤ: ἐγὼ εἶμι ὁ Θύρσις ὁ γνώριμός σας) ὁ ἐκ τῆς πόλεως Αἴτνης καὶ τοῦ Θύρσιδος εἶναι ἡ γλυκεῖα φωνὴ [τὴν ὅποιαν θὰ ἀκούσητε]. Ποῦ λοιπὸν τέλος πάντων ἦθε, ὅτε ὁ Δάφνης ἐτήκετο, ποῦ ἀγάγε ἦθε, ὦ Νύμφη; Ἡ [ἦσθε] εἰς τὰς ὄρας κοιλιάδας τοῦ Πηνειοῦ, ἢ [εἰς τὰς κοιλιάδας] τῆς Πίνδου; *Προφανῶς δὲν* (=οὐ γὰρ δὴ) *κατακείτε* (: ἦσθε εἰς...) τὸ μέγα ῥεῦμα τοῦ [παρὰ τὰς Συρακοῦσις] ποταμοῦ Ἀνάπου, οὐδὲ τὴν ὑψηλὴν κορυφὴν τῆς Αἴτνης τὴν τὰ περίξ ἐπισκοποῦσαν (=σκοπιάν), οὐδὲ τὸ ἱερὸν ὕδωρ [λόγῳ τῆς ἐνοικήσεως ἐν αὐτῷ θεότητος τινος] τοῦ [ἐκ τῆς Αἴτνης πηγάζοντος] Ἄκιδος, [διότι ἄλλως θὰ ἐσπεύδατε πρὸς βοήθειαν τοῦ εὐνοουμένου σας].

[70] Ὁ ἀγαπηταὶ Μοῦσαι, ἀρχίζετε [νὰ με ἐμπνέητε, ἵνα ψάλλω] τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, ἀρχίζετε. Ἐκεῖνον *τῇ ἀλήθειᾳ* (=μὲν) οἱ θῶες, ἐκεῖνον οἱ λύκοι μετ' ὠρυγῶν ἐθρήνησαν, ἐκεῖνον καὶ ὁ

[ἐν τῷ δρυμῷ] λέων ἔκλαυσεν ἐκ τοῦ δρυμοῦ (ἦτοι ἐκ τοῦ ἄλλους δρυῶν), ὅταν ἀπέθανε. Πολλοὶ ἀγελάδες πλησίον τῶν ποδῶν αὐτοῦ τοῦ [Δάφνιδος], πολλοὶ δὲ ταῦροι, πολλοὶ δ' ἀφ' ἑτέρου *δαμάλεις* (νεαραὶ ἀγελάδες) *καὶ μοσχίδες* (=πόρτιες) ἐθρήνησαν αὐτόν.

ᾠ ἀγαπηταὶ Μοῦσαι, ἀρχίζετε [νά με ἐμπνέητε, ἵνα ψάλλω] τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, ἀρχίζετε. Ἦλθεν ὁ Ἐρμῆς [ὁ ἀνώτατος θεὸς τῶν ποιμένων καὶ πατὴρ ἅμα τοῦ Δάφνιδος] *πρῶτος πρῶτος* (: πρῶτος=πράτιστος) ἀπὸ τοῦ ὄρους [ἐνθα εὐρίσκειτο ὡς ἐπόπτης τῶν ποιμένων], εἶπε δέ: «Δάφνι, τίς [γυνή] σὲ βασανίζει; Διὰ τίνα, ὦ καλέ, αἰσθάνεσαι τόσον ἔρωτα;»

ᾠ Μοῦσαι, ἀρχίζετε [νά με ἐμπνέητε, ἵνα ψάλλω] τὸ βουκολικὸν ᾄσμα πάλιν, ἀρχίζετε. Ἦλθον οἱ βουκόλοι, οἱ ποιμένες (: οἱ τῶν προβάτων βοσκοί), *οἱ αἰγοβοσκοὶ* (=ῥπόλοι=οἱ αἰπόλοι) ἦλθον πάντες, *μετ' ἐπιμονῆς ἡρώτων* (=ἀνηρώτεον), τί κακὸν ἔπαθεν. Ἦλθεν ὁ Πρίαπος καὶ εἶπε(=κῆφο). «Δάφνι ταλαίπωρε, διατί λοιπὸν *τήκεσαι* (μαραίνεισαι); Ἡ δὲ [Ναῖδς] κόρη [ἡ ἐρῶσά σου] *φέρειται διὰ τῶν ποδῶν* ὡς διὰ θυέλλης (=ποσὶ φορεῖται) ἀνὰ πάσας τὰς κρήνας, [ἀνὰ] πάντα τὰ ἄλλα *ζητώσά σε* (=τὸ ζαιεῦσ'). *Βεβαίως* (=ἄ=ἦ) εἶσαι εἰς ὑπεράγαν ψυχρὸς εἰς τὸν ἔρωτά σου *καὶ ἀδέξιος* (ἦ: καὶ μὴ δυνάμενος νὰ βοηθήσῃς σεαυτὸν=ἀμήχανος). Βουκόλος τῇ ἀληθείᾳ ἐλέγεσο, ἀλλὰ τώρα ὁμοιάζεις μὲ αἰγοβοσκόν.

[85] ᾠ ἀγαπηταὶ Μοῦσαι, ἀρχίζετε [νά με ἐμπνέητε, ἵνα ψάλλω] τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, ἀρχίζετε. Ὁ αἰγοβοσκός, διὰν *προσβλέπη* (παρατηρῆ) *τὰς αἶγας* (=τὰς μακάδας=μηκάδας=τὰς βελαζούσας) *πῶς βατεῦνται* (:ὀχεύονται) *τήκεται κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς* (ἦτοι: λυώνει βλέπων), διότι αὐτὸς δὲν *ἐγένετο* (ἐγεννήθη) τράγος. Καὶ σὺ δέ, ὅταν προσβλέπῃς τὰς παρθένους, πῶς γελῶσι, *τήκεσαι κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς*, διότι δὲν χορεύεις μεταξὺ αὐτῶν».

[99] ᾠ ἀγαπηταὶ Μοῦσαι, ἀρχίζετε [νά με ἐμπνέητε, ἵνα ψάλλω] τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, ἀρχίζετε. Πρὸς τούτους δὲ [τοὺς προσδραμόντας πρὸς αὐτὸν καὶ πληροφορημένους τὴν αἰτίαν τῆς ἐν ἡ εὐρίσκειτο καταστάσεως] οὐδὲν ἀπεκρίνατο ὁ βουκόλος [Δάφνις], ἀλλ' ὑπέμενε τὸν πικρὸν αὐτοῦ ἔρωτα καὶ ὑπέμενε [αὐτόν] μέχρι

τέλους τῆς μοίρας (τοῦ θανάτου) του.

Ἦ ἀγαπηταὶ Μοῦσαι, ἀρχίζετε [νά με ἐμπνέητε, ἵνα ψάλλω] τὸ βουκολικὸν ἄσμα, ἀρχίζετε. Ἦλθεν ἐν τούτοις βεβαίως καὶ ἡ [95] Ἀφροδίτη *φαιδρὰ* (=ἀδεία), γελῶσα, *ἐπιβούλω* (: λαθραίως=λάθρια) *μὲν γελῶσα* (: ἐπιχαίρουσα μὲν), *προσποιομένην* (ὑποκρινομένη=ἀνὰ ἔχουσα) δὲ *ἰσχυρὰν* (μεγάλην) ὄργην καὶ εἶπε «Σὺ βέβαια, ὦ Δάφνι, ἐκαυχᾶσο ὅτι θὰ καταπαλαίσῃς (θὰ κάμψῃς, λυγίσῃς) (=κατὰ λυγίζειν) τὸν ἔρωτα· ἄρᾳ γε δὲν ἐκάμφθῃς ὁ ἴδιος ὑπὸ ἀνικητοῦ (=ἀργαλέω) ἔρωτος!»

Ἦ ἀγαπηταὶ Μοῦσαι, ἀρχίζετε [νά με ἐμπνέητε, ἵνα ψάλλω] τὸ βουκολικὸν πάλιν ἄσμα, ἀρχίζετε. Πρὸς ταύτην δ' εὐθύς ἀ- [100] πεκρίνατο καὶ ὁ Δάφνις, «Κύπρι *σκληρὰ* (ἀπεχθῆς=βαρεῖα), Κύπρι ἀξιώμεμπτε. Κύπρι μισητὴ εἰς τοὺς θνητούς, [μὴπως] *βεβαίως* (=γὰρ) *νομίζῃς* (=φράζῃ) ὅτι ἦδη ἔλος ὁ ἥλιος *δι' ἡμᾶς* (δηλ. δι' ἐμὲ=ἄμμι) ἔχει δύσει (ἦτοι: ὅτι ἡ τελευταία ἡμέρα ἡμῶν κλίνει, ὥστε νὰ μὴ δυνάμεθα τίποτε πλέον); Ὁ Δάφνις καὶ ἐν [τοῖς δόμοις] τοῦ Ἄδου θὰ εἶναι *σφοδρὰ λύπη* (=κακὸν ἄλγος) εἰς τὸν ἔρωτα».

Ἦ Μοῦσαι, ἀρχίζετε [νά με ἐμπνέητε, ἵνα ψάλλω] τὸ βουκολικὸν ἄσμα, ἀρχίζετε. «Ὁ βουκόλος [Δάφνις] δὲν ἀσχολεῖται μὲ *τὴν Κύπριν* (: δὲν φροντίζει, περιφρονεῖ τὴν Ἀφροδίτην ὁ βουκόλος). *Πήγαιε* (=ἔρπε) πρὸς τὴν Ἰδην [τὸ ὄρος τῆς Φρυ- [105] γίας] πήγαινε πρὸς τὸν Ἀγχίσην. Ἐκεῖ [ὑπάρχουσι] δρυεῖς [ἵνα ἀπὸ τὰ φυλλώματα τούτων δύνασαι νὰ κρύπτῃς τοὺς ἔρωτάς σου], ἐδῶ [ὑπάρχει ὁ θιαμῶδης] κύπειρος; [ὁ μὴ εὔνους διὰ τὰς ἐρωτικὰς σου συνεντεύξεις]! ἐδῶ ὠραῖα βομβοῦσιν ἐντὸς τῶν κυψελῶν αἱ μέλισσαι. *Πλήρης ἀκμῆς* (: ὠριμος καὶ κατάλληλος δι' ἔρωτας=ὠραῖος). [εἶναι] καὶ ὁ Ἄδωνις, διότι καὶ ποίμνια βόσκει καὶ *λαγούς* (=πτόκας) *κτυπᾷ διὰ τοῦ τόξου* (=βιάλλει) καὶ παντὺς εἶδους θηρία κυνηγεῖ]. Πάλιν [κτύτοξε (=δρα=δρα)] *πῶς θὰ σταθῇς* (=ὅπως σταθῇ) προσερχομένη πλησι- [110] ἔστερον τοῦ Διομήδους καὶ λέγε· «νικῶ τὸν βουκόλον Δάφνιν, ἀλλὰ μάχου κατ' ἐμοῦ».

Ἦ Μοῦσαι, ἀρχίζετε [νά με ἐμπνέητε, ἵνα ψάλλω] τὸ βουκολ-

λικὸν πάλιν ἄσμα, ἀρχίζετε· «^Ω λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀνά τὰ ὄρη
φωλεύουσαι ἄρκτοι, χαίρετε. Ὁ βουκόλος ἐνὸς ὁ Δάφνης δὲ θά
εἶμαι πλέον μεθ' ὑμῶν (=οὐκέτι [ἔσομαι] ὑμῖν) ἀνά τὰ δάση,
δὲν θά εἶμαι πλέον ἀνά τοὺς δρυμοὺς (:ἀνά τὰ ἐκ δρυῶν δάση)
οὔτε ἀνά τὰ ἄλση. Χαίρε Ἀρέθουσα [πηγή], καὶ [σεῖς] οἱ ποτα-
[115] μοί, οὔτινες χύνετε τὸ ὥραϊον ὕδωρ [σας] κάτω ἀπὸ τὸν
Θύμβριν [τὸ παρά τὴν θάλασσαν ὄρος]· ἐγὼ ἐδῶ εἶμαι ὁ ξακου-
στός Δάφνης ὁ τὰς βοῦς ἐνταῦθα βόσκων, ὁ Δάφνης ὁ τοὺς ταύ-
ρους καὶ τὰς μοσχίδας ποτίζων».

^Ω Μοῦσαι, ἀρχίζετε [νά με ἐμπνέητε, ἵνα ψάλλω] τὸ βουκο-
λικὸν ἄσμα πάλιν, ἀρχίζετε· «^Ω Πάν, Πάν, εἴτε εὐρίσκεσαι ἐπὶ
τῶν ὑψηλῶν ὄρεων [τῆς ὄροσειρᾶς] τοῦ Λυκαίου, εἴτε σὺ βεβαί-
[120] ως περιφέρεσαι (=ἀμφιπολεῖς) ἀνά τὸ ὑψηλὸν Μαίνα-
λον, ἐλθὲ (=ἔνθ') εἰς τὴν νῆσον τὴν Σικελικὴν, κατάλιπε δὲ τὸν
τύμβον τῆς Ἑλικῆς καὶ τὸ ὑψηλὸν (=αἶπὺ) μνημα ἐκεῖνο τὸ
γνωστὸν τοῦ Λυκαονίδου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀντικείμενον θαυμα-
σμοῦ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς θεοὺς».

^Ω Μοῦσαι, παύετε [τοῦ νά με ἐμπνέητε, ἵνα ψάλλω] τὸ βου-
κολικὸν ἄσμα, ἐμπρός, παύετε. «Ἐλθέ, ὦ βασιλεῦ [τῶν
ποιμένων Πάν], καὶ λάβε (=φέρου) τὴν ὥραϊαν ταύτην ἐδῶ
σύριγγά [μου] τὴν ἐκπέμπουσαν γλυκεῖαν φωνήν (=μελίνου)
τὴν προσηρμοσμένην δι' εὐπήκτου κηροῦ (: τῆς ὁποίας οἱ σωλῆ-
[125] νες εἶναι συνημμένοι πρὸς ἀλλήλους δι' εὐπήκτου κηροῦ)
τὴν ὑπόκυρτον περὶ τὸ στόμα (=ἐλικτὰν περὶ χεῖλος). Διότι
ἐγὼ ἀληθῶς (: χωρὶς ἄλλο=ἧ) σύρομαι ἤδη εἰς τὸν Ἄδην ὑπὸ
τοῦ ἔρωτος».

^Ω Μοῦσαι, παύετε [τοῦ νά με ἐμπνέητε, ἵνα ψάλλω] τὸ βου-
κολικὸν ἄσμα, ἐμπρός, παύετε. «Τώρα δὲ ἴα μὲν εἴθε νά παρά-
γητε (βλαστάνητε) αἱ βάτοι, [ἴα] δὲ εἴθε νά παράγητε (βλαστά-
νητε) αἱ ἄκανθια, ἡ δὲ ὥραϊα νάρκισσος εἴθε νά βλαστῆση ἐπὶ
τῶν κλάδων (:νά στολίξῃ τοὺς κλάδους) τῶν θαμνωδῶν καὶ ἀκαν-
[130] θωδῶν κέδρων (=ἀρκυύτων). Ὅλα δὲ εἴθε νά ἀναστρα-
φῶσι (=ἐναλλα γένοιτο) καὶ ἡ πεύκη ἀχλάδια εἴθε νά παράγῃ, ἀ-
φοῦ ὁ Δάφνης ἀποθνήσκει καὶ τοὺς κύνας ἡ ἔλαφος εἴθε νά διώ-
κῃ (σπαράσῃ, ξεσχίξῃ=ἔλκοι) καὶ αἱ [ἐν τοῖς ὄρεσι] μικραὶ γλαῦ-

κας (:μπούφοι=σκῶπες), εἴθε νὰ ψάλλωσιν ἐκ τῶν ὀρέων [διαγωνιζόμεναι] πρὸς τὰς ἀηδόνας».

Ἦ Μοῦσαι, παύετε [τοῦ νὰ μὲ ἐμπνέητε νὰ ψάλλω] τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, ἐμπρός, παύετε. Καὶ οὗτος μὲν, τόσα ἄφου εἶπεν οὐδὲν ἄλλο εἶπεν (:ἀνεπαύθη, ἀπέθανεν=ἀπεπαύσατο) τοῦτον [135] δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἤθελε νὰ ἀνακουφίσῃ τὰ νήματα ὁμῶς πάντα [τῆς ζωῆς του] εἶχον ἐκλίπει (σωθῆ) [κοπέντα] ὑπὸ τῶν Μοιρῶν καὶ ὁ Δάφνις ἐπορεύθη πρὸς τὸ ρεῦμα τοῦ Ἀχέροντος. Κατέκλυσε (:κατέπιε=ἔκλυσε) ἡ συστροφὴ τῶν ὑδάτων [τοῦ καταχθονίου ρεύματος (:ποταμοῦ)] τὸν ἀγαπητὸν εἰς τὰς Μούσας ἄνδρα, τὸν οὐχὶ μισητὸν (δηλ. τὸν προσφιλεῖ) εἰς τὰς Νύμφας.

Ἦ Μοῦσαι, παύετε [τοῦ νὰ μὲ ἐμπνέητε νὰ ψάλλω] τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, ἐμπρός, παύετε.

Καὶ σὺ δίδε τὴν αἶγα καὶ τὸ ποτήριον (τὸ κισσύβιον), ἵνα [140] ἀρμέξας κάμω σπονδὴν πρὸς τὰς Μούσας. Ἦ Μοῦσαι χαίρετε πολλάκις, χαίρετε· ἐγὼ δὲ πρὸς χάριν σας καὶ κατόπιν (: καὶ ἄλλην φορὰν) γλυκύτερον θὰ τραγουδήσω.

Αἰπόλος

Ἦ Θύρσι, εἴθε νὰ γίνῃ γεμᾶτον ἀπὸ μέλι τὸ ὠραῖόν σου στόμα, γεμᾶτον ἀπὸ κηρήθρας πλήρους μέλιτος (=σχαδόνων), καὶ εἴθε νὰ τρώγῃς γλυκείας ἰσχάδας (:γλυκέα ξηρὰ σῦκα) ἀπὸ τοῦ Αἰγίλου (ἦτοι, ἀπὸ τῆς Αἰγυλίας, δήμου τῆς Ἀττικῆς οὕτω ἐπονομασθέντος ἐκ τοῦ ἥρωος Αἰγίλου: εἴθε νὰ τρώγῃς Αἰγυλίδας ἰσχάδας), διότι σὺ βεβαίως τραγουδεῖς ὑπέριερον (:ἔξοχώτερον [145] ρον=φέριερον). Ἴδου [δίδωμί] σοι τὸ ποτήριον. Παρατήρησον (=θᾶσαι=θέασαι), ὦ φίλε, πόσον ὠραῖο (:ὄμορφα) μυρίζει, θὰ νομίσης (=δοκασεῖς) ὅτι ἔχει πλυθῆ αὐτὸ ἐν ταῖς κρήναις, ἐν αἷς λούονται αἱ Ὠραὶ. Ἔλα ἐδῶ, ὦ Κισσαίθα [μου αἶξ]· σὺ δὲ ἄρμεγε αὐτὴν [τρεις φορὰς τὴν ἡμέραν] Σεῖς δ' αἰμικραὶ αἶγες (: βετοῦλαι) μὴ σκιρτήσητε, μήπως ὁ τράγος ἐξεγεοθῆ ἔναντίον σας...

2. ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'.

Αιπόλος ἢ Ἀμαρυλλίς ἢ Κωμαστής:

[1] Πηγαίνω νὰ κάμω κῶμον (:πιτανάδα) (ἦ: πηγαίνω νὰ τραγουδήσω) πρὸς τιμὴν τῆς [ποιμενίδος] Ἀμαρυλλίδος [πρὸ τῆς θύρας αὐτῆς], αἱ δ' αἰγές μου βόσκουσι 'ς τὸ βουνὸ καὶ ὁ [αἰγοβοσκὸς] Τίτυρος ὀδηγεῖ (:διευθύνει) αὐτὰς εἰς τὴν βοσκήν. (Ταῦτα ὁ Αἰπόλος λέγει καθ' ἑαυτόν).

᾽Ω Τίτυρε, ὑπ' ἐμοῦ (: ἐμοί=ἐμῖν) *λιαν* (=τὸ καλόν) πεφιλημένε, βόσκει τὰς αἰγὰς μου καὶ ὀδήγει [αὐτὰς] πρὸς τὴν κρήνην (:λότιξέ τας), ὦ Τίτυρε, καὶ προφυλάττει ἀπὸ τὸν βαρβᾶτον (:τὸν μὴ εὐνουχισμένον) [τράγον] τὸν ἐκ τῆς Λιβύης [προ-5] ερχόμενον] *κοκκίην* (ξανθοτόριχην=κνάκωνα) μὴ σε κτυπήσῃ μὲ τὰ κέρατά του.

᾽Ω πλήρης χαρίτων (: ὦ χαριτωμένη Ἀμαρυλλί, διατί δὲν καλεῖς πλέον [ὅπως ἄλλοτε] ἐμὲ τὸ *πουλάκι σου* (: τὴν ἀγαπίτσα σου, τὴ ματάκιά σου=τὸν ἐρωτύλον) εἰς τὸ ἄντρον τοῦτο *προβάλλουσα* [ἐκ τῆς θύρας] *τὴν κεφαλὴν σου* (=παρκύπτουσα=προκύπτουσα); Ἀληθῶς (=ἦ δῶ) μὲ μισεῖς; Ἀληθῶς βεβαίως σοὶ φαίνομαι ἐκ τοῦ πλησίον ὅτι εἶμαι *πατισομύτης* (: πατισσορὸς' πλατομύτης=σιμὸς) καὶ *τραγογένης* (: καὶ ἔχων προτεταμένον τὸν πώγωνα ὡς τράγος=προγένειος); Θὰ μὲ κάμης νὰ πνιγῶ.

[10] Ἴδου προσφέρω σοι δέκα μῆλα· ἐξ ἐκείνου τοῦ μέρους (:ἐκείθεν=τηνῶθε) *ἔρριπα κάτω* (: ἔκοψα=καθεῖλον) [ταῦτα], *ὀπάθεν* (=ὦ=ὄθεν) εἶχε; προστάξει σὺ νὰ [τὰ] κόψω καὶ αὐριὸν ἄλλα θὰ σοι φέρω,

Παρατήρησον μ' ὅλα ταῦτα μετὰ προσοχῆς (=θᾶσαι μὲν) τὴν καρδιοβόρον λύπην μου· εἶθε νὰ γίνω ἐκείνη ἢ μέλισσα, ἥτις βομβεῖ καὶ εἶθε νὰ φθάσω εἰς τὸ ἰδικόν σου ἄντρον διεισοδύσας (: διελθὼν=διαδύς) διὰ τοῦ [περὶ τὸ ἄντρον περιελισσομένου] κισ-

σοῦ καὶ τῆς [πρὸ τοῦ ἄντρου φυλλομανούσης] πτέριδος, ἦ τις σὲ
πυκνοσκεπάσει (: κρύπτει).

[15] *Τώρα ἐγνώρισα τὸν Ἔρωτα* (ἢ τώρα ἐνόησα, τί
 ἔστιν ἔρωτος) [εἶναι] φοβερός θεός· *ἀληθῶς* (: πραγματικῶς=ἡ
 ᾄα) λαινῆς μαστὸν ἐθήλαζε καὶ ἐν δάσει δρυῶν ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἡ
 μήτηρ του, *δίδοι οὗτος ὁ Ἔρωτος* (=ὁς) *πυρπολῶν* (: κατα-
καίων) με διὰ βραδέος πυρὸς (=κατασμύχον με) *πληγῶνει*
 (=ιάπτει) *μέχρι καὶ τοῦ ὄστοῦ* (: ἕως εἰς τὸ κόκκαλον).

Ἦ *χαριέντως* (= τὸ καλὸν) *προσβλέπουσα* (= ποθοεῦσα)
 (ἢ: ὦ σύ, ἦ τις θέλεις διὰ τοῦ ὄραίου καὶ γοητεύοντος βλέμμα-
 τος) *ἐν ὄλω εἶσαι λίθος* (: ἀναισθητεῖς εἰς τὸν ἔρωτά μου· εἶσαι
 σκληρὰ ὡς ἡ πέτρα). ὦ μαυροφρύδα νύμφη, ἐναγκαλισθῆτι ἐμέ
 [20] τὸν αἰπόλον σου, ἵνα σε φιλήσω. Ἦ *παρχει καὶ εἰς τὰ ἀπλᾶ*
φιλήματα (: καὶ εἰς τὰ φιλήματα μόνον) γλυκεῖα τέρψις. *Θά με*
κάμης νὰ μαδήσω ἀμέσως μάλιστα εἰς λεπτὰ τεμάχια τὸν ἐκ *κί-*
σθου (δηλ. μικροῦ ἀνθοφόρου θάμνου) στέφανον, τὸν ὁποῖον ἐγὼ
περικοσμήσας (: πλέξας) με κάλυκας ῥόδων καὶ εὔσομα σέλινα
 φυλάσσω *διὰ σέ* (=τοί), ἀγαπητῆ Ἄμαρυλλί. Ἦ *δυστυχία μου,*
τί θά γίνω ὁ ἄθλιος (: ὁ δυσκόλως σφζόμενος, ὁ χαμένος) ; Δὲν
 [25] ἀπεκρίνεσαι ; Ἄποῦ ἐκδυθῶ *τὴν διφθέραν μου* (: τὸ δερ-
 μάτινον φόρεμα, τὴν μηλωτὴν μου = τὰν βάλταν) *θά πηδῆσω*
 (=ἀλεῦμαι) εἰς τὰ κύματα *ἐκεῖ* (= τὴνῶ), ὅπου *ἀκριβῶς* (=

ἄπερ=οὔπερ) ὁ Ὀλπις ὁ ἄλιεὺς παραμονεύει ἀφ' ὑψηλοῦ *τοῦς*
τόνους (=τῶς θύνως). Καὶ ἐὰν τέλος πάντων ἀποθάνω, ἢ ἐν
 τελῆς βεβαίως εὐχαρίστησίς σου *κατορθοῦται* (: ἐπιτυγχάνεται)
 (=τό γε μὰν τεδὸν ἀδὺ τέτυκται).

[Τὸ] ἐνόησα *τελευταῖον* (=πρᾶν) [ὅτι δηλ. δὲν με ἀγαπᾶς],
 ὅτε οὐδὲ τὸ τηλέφιλον *προσκολληθὲν εἰς τὸν πῆχυν ἀπέδω-*
κεν εἰς ἐμέ, ὅστις ἐξήτουν νὰ μάθω, ἐὰν μὲ ἀγαπᾶς (=ποτεμάξαιτο)
 [30] τὸ γνωστὸν πλατάγημα, ἀλλ' *ἀνωφελῶς* (: ἔτσι, ὅπως ἦτο,
 χωρὶς νὰ κροτήσῃ=αὐτῶς) ἐμαράνθη ἐπὶ τοῦ ἀπυλοῦ πήχεως.

[Μοί] εἶπε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Γραίου, ἢ διὰ
 τοῦ κοσκίνου μαντευομένη, ἢ ἐσχάτως μαγικὰς βοτάνας συλλέ-
 γουσα *παροδίτις* (=παραϊβάτις), *ὅτι δηλ. ἐγὼ* (=οὔνεκα ἐγὼ)

μὲν εἶμαι ὄλως προσηλωμένος εἰς σέ (= τὴν ὄλως ἔγκειμαι), σὺ δὲ οὐδένα λόγον κάμνεις περὶ ἐμοῦ (σὺ δὲ οὐδαμῶς μὲ λαμβάνεις ὑπ' ὄψει). Καὶ ὅμως (= ἢ μὲν) ἐγὼ φυλάσσω πρὸς χάριν σου λευκὴν αἶγα δίδυμα γεννήσασαν, τὴν ὁποίαν μοῦ ζητεῖ καὶ ἡ [35] θυγάτηρ τοῦ Μέρμωνος ἢ ἐργάτις ἢ μελαχροινή καὶ θὰ τὴν δώσω εἰς αὐτήν, ἀφοῦ σὺ μοῦ κάμνεις ἐρωτοτροπίας (: ἀφοῦ σὺ μοῦ καμαρώνεις, κάμνεις νάζια) πηδᾶ (ἢ κοινῶς : λαγκεύει) ὁ δεξιός μου ὀφθαλμός· ἄρα γε θὰ ἴδω αὐτήν;

Θὰ τραγουδήσω ἐξαπλωθεῖς (: κατακλιθεῖς) πρὸς τὴν πύκην ἐδῶ· καὶ ἴσως ἤθελε μοῦ ῥίψει μιὰ ματιά, διότι δὲν εἶναι ἔξ ἀδάμαντος (δηλ. ἄκαμπτος, σκληρόκαρδος).

[40] Ὁ Ἴππομένης, ὅταν, ὡς γναστον (= δῆ), ἤθελε νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον τὴν παρθένον [Ἀταλάντην] μῆλα λαβῶν εἰς τὰς χεῖράς του ἀγῶνα δρόμου διήνυε (: ἐξετέλει)· ἡ δὲ Ἀταλάντη εὐθύς, ἀφοῦ εἶδεν αὐτὰ [τὰ μῆλα], τόσον κατελήφθη ὑπὸ μανίας, ὥστε ἐνέπεσεν (ἐπήδησεν) εἰς βαθὺν ἔρωτα (μτφρ. ἀπὸ τοῦ πελάγους).

Καὶ ὁ μάντις Μελάμπος ὠδήγει ἐκ τῆς Ὀθρυος τὴν ἀγέλην [τῶν βοῶν τοῦ Ἰφίκλου, βασιλέως τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Φυλακῆς] εἰς τὴν Πύλον· ἐκείνη δὲ [ἡ Πειρὼ ἢ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Πύλου Νηλέως] κατεκλίθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βίαν- [45] τος [βασιλέως τοῦ Ἄργους], ἡ πολυθέλητρος δηλ. μήτηρ τῆς συνετῆς Ἀλφειβοίας.

Ὁ δὲ Ἄδωνις, ἐνῶ ἔβοσκε πρόβατα εἰς τὰ ὄρη, δὲν ἔφερεν εἰς τόσον πλεῖονα μανίαν (ἢ: εἰς τοσοῦτον βαθμὸν μανίας) τὴν ὠραίαν Κυθῆρειαν (Ἀφροδίτην), ὥστε οὐδὲ νεκρὸν ὄντα αὐτὸν τοποθετεῖ μακρὰν τοῦ κόλπου (: τῆς ἀγκάλης) αὐτῆς;

Ζηλευτὸς μὲν [εἶναι] εἰς ἐμὲ ὁ [ποιμὴν] Ἐνδυμίων ὁ κοιμώ- [50] μενος τὸν ἀμειράτρευτον (: ἀδιάκοπον, αἰώνιον) ὕπνον [ἐν σπηλαίῳ τοῦ ὄρους τῆς Καρίας Λάιμου], ζηλεύω δέ, ἀγαπητὴ γύναι, τὸν [υἱὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥλέκτρας] Ἰασίωνα, ὅστις τοσαῦτα κατὰ συγκυρίαν ἐπέτυχε [παρὰ τῆς ἐρασιθείσης αὐτὸν Δήμητρος], ὅσα δὲν θὰ μάθετε, ὦ βέβηλοι (: ὦ ἀμύητοι τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων).

'Αλγῶ τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ σὺ δὲν φροντίζεις περὶ τούτων (=τὴν δ' οὐ μέλει=σοὶ δ' οὐ μέλησός ἐστι). Δὲν τραγουδῶ πλέον, πεσὼν δ' ἐνταῦθα θά κατακλιθῶ καὶ θά κείμαι (=κεισεῦμαι), καὶ οἱ λύκοι θά μὲ κατοβροχθίσωσιν ἐδῶ. Εἴθε νὰ σοὶ γίγη τοῦτο ὡς μέλι γλυκὺ ἐν τῷ φάρυγγι (δηλ. εἴθε ὁ ἐμὸς θάνατος νὰ εἶναι σοὶ ὡς μέλιτος γλυκῆος κατάποσις).

3. ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΑ'.

ΚΥΚΛΩΨ

Μέρος α'. Τὸ ἄσμα καὶ ἡ θεραπεία τῶν Μουσῶν εἶναι τὸ μόνον φάρμακον κατὰ τοῦ ἔρωτος (1—18).

ἜΩ Νικίᾳ, οὐδὲν ἄλλο φάρμακον οὔτε τὸ ἐπιχρισμένον, τοῦ ὁποῦν γίνεται χρῆσις ὡς ἀλοιφῆς (=ἔγχριστον), οὔτε τὸ ἐπιπασσόμενον, ὑπάρχει φύσει (=πεφύκει) κατ' ἐμὴν γνώμην (=ἐμὴν δοκεῖ=ὡς ἐμοί, δοκεῖ) κατὰ τοῦ ἔρωτος (: πρὸς τὸν ἔρωτα=ποτιτὸν ἔρωτα) παρὰ αἱ Πιερίδες (: αἱ Μοῦσαι ἢ ποίησις) τοῦτο δὲ [τὸ φάρμακον] ἀποβαίνει (=γίγνεται) λίαν καταπραῦντικὸν [τῶν πόνων] (=κούφόν τι) καὶ εὐχάριστον μετὰ τὸν (ἢ : ἐν τῷ βίῳ) τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲν εἶναι εὐλόγον νὰ εὕρη τις [αὐτό].

[5] Νομίζω δὲ ὅτι σὺ γνωρίζεις καλῶς [τοῦτο], ὅπερ ἐγὼ ἰσχυρίζομαι, διότι εἶσαι ἰατρός καὶ διότι, ὡς γνωστὸν (=δηλ.) ἔξόχως ἔχεις ἀγαπηθῆ ὑπὸ τῶν ἐννέα Μουσῶν. Κατὰ τοῦτον λοιπὸν τὸν τρόπον (ἦτοι, ἀφοῦ ἔκαμε χρῆσιν τοῦ φαρμάκου τούτου, ὅπως ἐγὼ λέγω, δηλ. ἔδωκον=εὔτω γούν) ἐσκόλωσάτα (: ἀναπαντικώτατα=δάσια) διήρχετο τὸν βίον του (: ἔζη=διᾶγ') ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῶν [ποιεῖ τοῖς Σικελιώταις (: ὁ ἐν τῇ ἡμετέρῃ ποτὲ χώρα, τῇ Σικελίᾳ δηλ.) κατοικῶν], ὁ ἀρχιεὺς δηλ. Πολύφημος, ὅτε ἠγάπη τὴν Γαλάτειαν [τὴν θυγατέρα τοῦ Νηρέως καὶ τῆς νύμφης Δωρίδος] μόλις ἤρχισε νὰ ἐκβάλλῃ

(βγάζη) γένεια περί τὸ στόμα καὶ τοὺς κροτάφους (ἦτοι ὅλως νέος ἀκόμη).

[10] Ἐξεδήλωσε δὲ τὸν ἔρωτά του ὄχι προσφέρων μῆλα, οὐδὲ ῥόδα, οὐδὲ *τρίχας κοπιόμενας ἐκ τῆς κόμης* (=κικίνους), ἀλλὰ μὲ *ἐκοδηλώσεις ἀληθοῦς τρέλλας* (=ὄρθαις μανίαις), ἐθεώρει δὲ τὰ πάντα ὧ; *δε υιερεύοντα* (=πάρεργα) (ἦτοι ὁ ἔρως ἦτο δι' αὐτὸν τὸ πᾶν, περί οὐδενὸς δ' ἄλλου ἐμερίμνα) Πολλὰ κίς τὰ πρόβατά του ἐπανῆλθον ἐκ τῆς βοσκῆς *μόνα των* (: ἀπ' ἑαυτῶν, χωρὶς δηλ. ὁ Πολύφημος νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὰ) εἰς τὴν μάδραν· ἐκεῖνος δὲ *κατετήκειτο αὐτοῦ* (=κατετάκετο αὐτῷ) ἐπὶ τῆ: ἀκρογιαλιᾶς τῆς γεμάτης ἀπὸ φύκια ἀπὸ τῆς αὐγῆς τρα-

[15] γουδῶν τὴν Γαλάτειαν, ἔχων εἰς τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς του πληγὴν *ἐχθρικωτάτην* (:ἀλγεινοτάτην, ὀλεθριωτάτην, πικροτάτην) ἀπὸ μέρους τῆς μεγάλης Ἀφροδίτης, *τὴν ὁποῖον πληγὴν* (=τὸ=ὁ=ἔλκος) *προυξένητεν ἢ Κύπρις ἐμπήξασα* (=πάξε=πήξε) *βέλος* (=βέλεμνον) εἰς τὸ ἦπαρ αὐτοῦ [ὅπερ ἐθεωρεῖτο ἔδρα τῶν παθῶν]. Ἄλλ' εὗρε τὸ φάρμακον, καθήμενος δι' ἐπὶ ὑψηλοῦ βράχου ἧδε (ἔψαλλε) τοιοῦτα, ἔχων ἐστραμμένα τὰ βλέμματα εἰς τὴν θάλασσαν.

Μέρος β'. Ἕσμα τοῦ Κύκλωπος

Ἦ λευκὴ Γαλάτεια, λευκοτέρα *ιερπήκτου* (: χλωροῦ) *τυροῦ* (=πυκτῆς) *κατὰ τὴν ὄψιν* (ἢ : ὥστε νὰ σὲ προσβλέψῃ τις = [20] *ποιιδεῖν*), *τριφυερότερα ἀρνίου, ἀγερωχοτέρα* (:ὑπερφηανοτέρα) *μόσχου, στυλνοτέρα ἀώρου σταφυλῆς, διατὶ ἀποκρούεις* (: περιφρονεῖς) *τὸν ἀγαπῶντά [σε]*; *Συχνάξεις δὲ ἐδῶ* (=αὐθι) *ἔτσι* (: ἄνευ τινὸς προσοχῆς = οὐκῶ), *ὅταν μὲ καταλαμβῆνῃ γλυκὴς ὕπνος· ἀπέρχεσαι δὲ πορευομένη ταχέως* (:φεύγεις δὲ γρήγορα=οἶχη δ' εὐθὺς ἰοῖσα). *ὅταν ὁ γλυκὴς ὕπνος μὲ ἀφήσῃ* *τρέπσαι δὲ εἰς φυγὴν, καθὼς ἀκριβῶς [τρέγει] προβατίνα, ὅταν παρτηρήσῃ* (διακρίνῃ) *λύκον ἔχοντα χρῶμα φαίδν* (ψαρόν). Ἦγά- [25] *πησα μὲν ἐγὼ σε, ὦ κόρη, ὅταν πρώτην φορὰν ἦλθες μετὰ τῆς μητρὸς μου [Θοώσης] θέλουσα νὰ κόψῃς καὶ νὰ συλλέξῃς δι'*

ἑαυτὴν (=δρῆσασθαι) ἐκ τοῦ ὄρους φύλλα ὑακίνθου, ἐγὼ δὲ [σαῶ],
 ἔδεικνυον τὸν δρόμον· ἀφοῦ δὲ σὲ εἶδον *ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου*
 (=ἐκ τήνω) *καὶ ἔπειτα* (=καὶ ὕστερον) *οὐδὲ τώρα ἀκόμη*
 (=οὐδὲ νῦν πᾶ) ἤμπορῶ νὰ παύσω κατὰ τι [τοῦ νὰ σ' ἀγαπῶ],
 ἀλλὰ σὲ δὲν σὲ μέλει, δὲν [σὲ μέλει] μὰ τὸν Δία καθόλου (:καρ-
 φι δὲν σοῦ καίγεται).

[30] Γνωρίζω, ὃ χαριτωμένη κόρη, τίνος ἔνεκα ἀποφεύγεις
 [με]· διότι ὄφρως μὲν μία, μακρὰ *δισεῖτα* (:πυκνή=λασία) ἐκτί-
 νεται ἐπὶ ὄλου τοῦ μετώπου μου ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ὠτός πρὸς τὸ ἑτε-
 ρον *οὖς* (=ὄς), εἰς δὲ ὀφθαλμὸς *ἐπὶ τοῦ μετώπου ὑπάρχει*
 (=ἔπεστι), πλατεῖα δὲ ῥις εἶναι ἐπὶ τοῦ χείλους μου. Ἄλλ' *ἐγὼ ὁ*
ἴδιος (=οὐτός), ἂν καὶ εἶμαι τοιοῦτος (δηλ. ἄσημος), χίλια *βο-*
σκήματα (: πρόβατα=βοτὰ) βόσκω. Καὶ ἐκ τούτων ἀρμέγων δι'
 ἔμαυτὸν τὸ ἄριστον γάλα πίνω [αὐτό]· ὁ τυρὸς δὲν λείπει εἰς
 ἔμὲ οὔτε κατὰ τὸ θέρος, οὔτε κατὰ φθινόπωρον, *οὔτε ὅταν ὁ*
χειμῶν εὐρίσκειται εἰς τὸ ἀκρότατον αὐτοῦ σημεῖον (: οὔτε
 στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνος=οὐ χειμῶνος ἄκρῳ=οὐ χ. ἄκρου ὄν-
 τος)· τὰ δὲ τυροβόλια εἶναι πάντοτε *κατάφορα* (: γεμάτα ἔως
 ἐπάνω=ὑπεραχθεές). Γνωρίζω δὲ νὰ παίζω τὴν σύριγγα, ὅπως
 οὐδεὶς ἐκ τῶν Κυκλώπων ἔδῳ [γνωρίζει], *ὅταν τριγυρῶ σε*
 (=ἀεῖδων τιν) τὸ προσφυλὲς γλυκύ μου μῆλον *συγχρόνως* (=

[40] *ἀμᾶ*) καὶ ἔμαυτὸν πολλὰκις ἐν ἀκατάλληλῳ ὥρᾳ *τῆς νυ-*
κτός (: μεσάνυκτα=νυκτός ἄωρή). Τρέφω δὲ πρὸς *χάριν σου*
 (=τοί) ἔνδεκα *ελαφόπουλα* (=νεβρώς) *ἐστολισμένα μὲ μά-*
νους (: φέροντα περιδέρια) καὶ *τέσσαρα σκύμνους ἄρκτων*
 (: καὶ τέσσαρα ἀρκουδόπουλλα). Ἄλλ' ἔλα σὺ πρὸς ἡμᾶς (δηλ.
 πρὸς ἐμὲ) καὶ δὲν θὰ ἔχῃς οὐδὲν ὀλιγώτερον [ἐκείνων τὰ ὁποῖα
 ἔχῃς τώρα ἐν τῇ θαλάσῃ] (ἦτοι, ὅλα θὰ τὰ ἔχῃς περισσότερα
 καὶ καλλίτερα)· ἄφες δὲ τὴν γαλιανὴν θάλασσαν *νὰ παφλάσῃ*
 (=ὄρεχθεῖν) πρὸς τὴν ξηράν· *εὐχαιριστότερον παρ' ἐμοὶ θὰ*
 [45] *διέλθῃς τὴν νύκτα ἐν τῷ ἄντροφ*. Ὑπάρχουσιν δάφναι
ἐκεῖ (=τηνεῖ) [πρὸς τὸ ἄντρον], ὑπάρχουσιν *εὐκαμπτοὶ* (: ἐπι-
 μήεις καὶ λεπταί=δαδιναί) κυπάρισσοι, ὑπάρχει μέλας κισσός,
 ὑπάρχουσιν κλήματα γλυκίσκαρτα, ὑπάρχει ψυχρὸν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον

προχέει (: χέει πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ κάτω=προίητι=προίησι) εἰς ἐμὲ ἢ πολυδενδρὸς Αἴτην ποτὸν ἄθνατον (θεῖον) ἐκ τῆς λευκῆς χιόνης τῆς [προερχόμενον]. Τίς ἤθελε προτιμήσει *ἀντι τούτων* (=τῶνδε) νὰ ἔχη θάλασσαν καὶ κύματα;

[50] *Ἐάν δέ* (=αἱ δέ) ἐγὼ αὐτὸς σοὶ φαίνωμαι ὅτι εἶμαι *πέραν τοῦ δέοντος λάσιος* (: ἦτοι δυσειδέστερος=λασιώτερος), ὑπάρχουσιν εἰς ἐμὲ ξύλα δρυὸς καὶ ὑπὸ τὴν στάκτιν *ἄσβεστον* (: ἀκούραστον=ἀκάματον) πῦρ [πρὸς κουρὰν τοῦ τριχώματός μου], ἀφοῦ δὲ καίωμαι *ὑπὸ σοῦ* (=ὑπὸ τεύς) κατὰ τὴν ψυχὴν [ὑπὸ τοῦ ἔρωτος], ἤθελον ἀνεχθῆ [νὰ καίωμαι] καὶ κατὰ τὸν μόνον ὀφθαλμὸν μου, *οὔτινος* (=τω) οὐδὲν [εἶναι] εἰς ἐμὲ γλυκύτερον. *Ἀλλοίμονον εἰς ἐμὲ* (: ὃ δυστυχία μου=ὄμοι), διότι δὲν μὲ ἐγέννησεν ἡ μήτηρ μου μὲ *βράγχια* (ἦτοι ἰχθύς), ἵνα [55] ἐβυθίζομαι [ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐκολύμβω] πρὸς σέ καὶ τὴν χειρὰ σου ἐφίλου, *ἐάν δὲν θέλῃς* (=αἱ μὴ λῆς) [νὰ φιλήσω] τὸ στόμα, ἔφερον δὲ εἰς σέ ἡ κρίνα λευκὰ ἢ τρυφερὰν παπαροῦναν ἔχουσαν ξυθρὰ πλατέα φύλλα [διὰ κτύπημα· πρβλ. εἰδυλ. 3,29]. Ἄλλὰ ταῦτα μὲν [τὰ φύλλα δηλ. τῆς μήκωνος] κατὰ τὸ θέρος, ἐκεῖνα δὲ [τὰ κρίνα] κατὰ τὴν χειμῶνα γίνονται, ὥστε δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ φέρω εἰς σέ συγχρόνως ὅλα ταῦτα.

[60] Τώρα τῇ ἀληθείᾳ, ὃ μικρὰ μου κόρη, *τώρα πάλιν θὰ μάθω βέβαια τὸ κολυμβᾶν* (=νῦν αὐτόγα νεῖν μαθήσομαι=νῦν αὐτὸς τὸ νεῖν γε μαθεῖμαι), ἐάν ξένος τις ἔλθῃ ἐδῶ πλέων μὲ τὸ πλοῖόν του, ἵνα γνωρίσω *τί τέλος πάντων εὐχάριστον [εἶναι] εἰς ὑμᾶς* (: τίνα ἠδονὴν αἰσθάνεσθε) νὰ κατοικήτε εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. *Εἶθε νὰ ἐξήρχεσο* (: ἄχ! νὰ ἐξήρχεσο=ἐξένθοις), ὃ Γαλάτεια, καὶ ἀφοῦ ἐξέλθῃς, εἶθε νὰ ἐλησμόνευς *νὰ ἐπανέλθῃς* (=ἀπενθεῖν) εἰς τὸν οἶκόν σου, καθὼς ἐγὼ τώρα καθήμενος ἐδῶ [65] [ἐλησμόνησα νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ ἄντρον μου]. *Εἶθε δὲ νὰ ἤθελες* (: νὰ ἀπεφάσιζες) *μαζὶ μου νὰ βόσκης συγχρόνως* (: νὰ γίνῃς πομενὶς μαζὶ μου) καὶ γάλα νὰ ἀρμεγῇ καὶ τυρὸν νὰ πήξῃς *ἐμβαλοῦσα* (ἢ: χύσασα=ἐνεῖσα) [ἐντὸς τοῦ γάλακτος] *πυτιάν* (: πυετιάν=τάμισον) *δρασιτικὴν* (=δοιμεῖαν). Μόνη ἢ μήτηρ μου μοῦ κάμνει ἄδικον καὶ παραπονοῦμαι κατ' αὐτῆς· οὐδὲν

ἀπολύτως (= ὅλως) ποτὲ ἕως τώρα (= πῆποκα = πώποτε) εὐάρε-
στον (εὐνοϊκόν) εἶπεν πρὸς σὲ ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ μάλιστα ἐνῶ μὲ
βλέπει *ὀσημέραι* (= ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ) *νὰ ἀδυνατεῖξω* (: νὰ φθί-
νω, νὰ γίνωμαι ἰσχνός). *Θὰ προσποιηθῶ* (= φασῶ = ἔρω) *ὅτι*
ὑποφέρει πολὺ (ἦ: ὅτι τινάσσεται σφοδρῶς, ἔχει δυνατούς κτύ-
πους = σφύσδειν) ἢ κεφαλὴ [μου] καὶ οἱ δύο πόδες μου, ἵνα λυ-
πηθῆ. ἄφοῦ καὶ ἐγὼ λυποῦμαι.

Μέρος γ'. Παρηγορία τοῦ Κύκλωπος.

ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, ποῦ τὰς φρένας ἔχεις πετάξει (δηλ. ποῦ
ἐπέταξεν ὁ νοῦς σου· τί ἀνοησίαι εἶναι αὐταὶ ποῦ σκέπτεσαι);
Ἐὰν (= αἶ κε) ἤθελες πλέκει ἐλθὼν [εἰς τὸ ἄντρον] καὶ *καλα-
θίσκους ἐκ λόγου διὰ τὸν τυρὸν* (= ταλάρωσ) καὶ [ἐὰν] τρυ-
φεροῦς κλάδους (βλαστοῦς) *κόψας* (= ἀμάσας) ἤθελες προσφέρει
εἰς τὰ πρόβατά σου *ἴσως* (= τάχα) [οὕτω πράττων] ἤθελες ἔχει
[75] περισσότερον νοῦν. Τὴν παροῦσαν [αἴγια] ἄρμεγε (παροι-
μία: δηλ. μὴ ζήτηί τὰ ἀδύνατα καὶ ἀπόλανε παντός, ὅπερ ἔχεις
πρόχειρον). Διὰ τί κυνηγεῖς τὸν φεύγοντα [βοῦν]; (ἦτοι, μὴ κυνή-
γει τὸν φεύγοντα βοῦν, ἀλλὰ ἔλαυνε (ᾠδήγει) τὸν θέλοντα· πα-
ροιμία). *Θὰ* εὖρης ἄλλην Γαλάτειαν ἴσως καὶ ὠραιότεραν. Πολ-
λαὶ καὶ ὠραῖαι κόραι μὲ παρακινουσί νὰ συμπαιζόμεν, πᾶσαι δὲ
γελῶσι μετὰ πατάγου (: φωνάζουσιν ὡς κίχλαι, γελῶσιν ἠχηρῶς
μετὰ χάριτος καγχάζουσι = κιχλίσδοντι), *ὅταν δάσω προσοχῆν*
εἰς αὐτάς (: ὅταν ὑπακούσω εἰς τὰς προσκλήσεις των). Φανερόν
εἶναι ὅτι *ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ* (= ἐν τᾷ γᾶ) καὶ ἐγὼ φαίνομαι *ὅτι*
εἶμαι τις (: ὅτι σημαίνω κάτι τι).

[80] Γοιουτοτρόπως βεβαίως ὁ Πολύφημος *ἐπράυνε* (: διε-
σκέδαξε) ἰδὸν ἔρωτα ἄδων, ἀνετώτερον δὲ [οὕτω] *διῆγε* [τὸν βίον],
παρὰ ἐὰν ἔδιδεν [εἰς ἰατρὸν] χρυσὸν [πρὸς θεραπείαν].

4. ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΕ'.

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ Ἡ ΑΛΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

Μέρος α'. Ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Πραξινόης (1—44).

ΓΟΡΓΩ. [Ἦν θεράπεινα Εὐνόη], μέσα [εἶναι (=ἔστι)] ἡ Πραξινόη;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ. (Ἡ Πραξινόη ἀναγνωρίσασα τὴν φωνὴν τῆς φίλης Γοργούς ἀπαντᾷ ἢ ἰδίᾳ ἔσωθεν). Ἀγαπητὴ Γοργώ, μετὰ πόσον πολὺν χρόνον [ἔχεις ἔλθει (=ἐλήλυθας)]! Μέσα [εἶμαι] Θαῦμα εἶναι ὅτι καὶ τώρα ἦλθες. Φέρε (: κύτταξον, ζήτησον= ὄρη=ὄρα) *δίφρον* (δηλ. κάθισμα ἄνευ στηρίγματος τῶν νώτων καὶ τῶν χειρῶν), ὃ Εὐνόη, δι' αὐτὴν [τὴν Γοργώ]. Βάλε ἐπάνω καὶ προσκεφάλαιον.

ΓΟΡΓΩ. Ὁραιότατα εἶναι [οὔτω δηλ. ἄνευ προσκεφαλαίου].

ΠΡΑΞΙΝΟΗ. Κάθισε.

[5] ΓΟΡΓΩ. Ὡ τῆς ἀνοήτου ψυχῆς μου (ἢ: ὃ τῆς ἀνοησίας μου· τί ἀνοησίαν ἐπῆγα κ' ἔκαμα=ὃ τᾶς ἀλεμάτων ψυχᾶς) Μόλις σᾶς ἔσώθην, Πραξινόη, ἕνεκα τοῦ πολλοῦ ὄχλου καὶ τῶν πολλῶν τεθρίππων ἀμαξῶν. Πανταχοῦ *ὑψηλὰ ὑποδήματα* (ἤτοι *κρηπιδοφόροι*· στρατιῶται τ. ἔ. φοροῦντες κρηπίδας), πανταχοῦ *χλαμυδοφόροι* (ἤτοι ἰππεῖς τῶν ὁποῖαν διακριτικὸν ἔνδυμα ἦτο ἡ χλαμύς) ἄνδρες· ἢ δὲ [ἀπὸ τῆς οἰκίας μου ἕως ἔδῳ] ὁδὸς [εἶναι] *ἀτελεύτητος* (ἀπέραντος=ἀτρυτος)· σὺ δὲ κατοικεῖς πολὺ *μακρὰν* (=ἐκαστοτέρω) ἑμοῦ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ. *Διὰ ταῦτα* (=ταῦτα) [αἴτιος εἶναι] *ὁ ξεκουτιάρης ἐκείνος* (δηλ. ὁ σύζυγός μου) (=ὁ πάραρος τῆνος)· *ἐνοίκιασεν φωλεὰν*—τρῦπαν—(=ἔλαβε ἰλεδὸν) ὄχι οἰκίαν, ἐλθὼν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου, ἵνα μὴ εἴμεθα γείτονες πρὸς ἀλλήλους, [10] πάντοτε *δμοῖος ἑαυτῷ* (: ἀμετίβλητος) πρὸς *φιλονικίαν* (: διὰ τὰ μαλῶνῳμεν), *φθονερὰ κακία* (: ἐλεεινός, ζηλιάρης).

ΓΟΡΓΩ. Ἄγαπητή, μὴ λέγε περὶ τοῦ ἀνδρός σου Δίνωνος τοιαῦτα πράγματα *παρόντος* (: ἐνώπιόν) τοῦ μικροῦ [παιδός]. Κύτταζε, γύναι, *πῶς σέ προσβλέπει* (ἦτοι μὲ τί ἄγριον βλέμμα σέ κυττάζει). Ἔχε *θάρος* (ἦ : μένε ἤσυχος), Ζωπυρίων, *πουλ- λάκι μου* (ἀγαπητόν μου τέκνον) δὲν λέγει διὰ τὸν μπαμπᾶ[σου].

ΠΡΑΞΙΝΟΗ. Ἐννοεῖ τὸ βρέφος, ναί μὰ *τὴν δέσποιναν* (: τὴν σεβαστὴν Περσεφόνην).

ΓΟΡΓΩ. Καλὸς ὁ μπαμπᾶς.

[15] ΠΡΑΞΙΝΟΗ. Ὁ μπαμπᾶς ὅμως ἐκεῖνος [περὶ οὗ ὀμιλοῦμεν καὶ λέγομεν πρὸς τὸν παῖδα ὅτι εἶναι καλὸς] *τώρα τελευταῖον* (=τὰ πρῶαν)—λέγομεν δὲ βεβαίως ὅλα *ὡς παρελ- θόντα* (=πρῶαν' ταῦτα λέγονται πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ παιδός)—προτιθέμενος νὰ ἀγοράσῃ *νάτριον* (εἶδος σάπυκος) καὶ *ψιμύ- θιον* (=φῦκος) ἀπὸ τίνος παραπήγματος ἐπανῆλθε φέρων ἀλάτι εἰς ἡμᾶς, ὁ ἀνὴρ τῶν δεκατριῶν πήχεων (δηλ. ὁ ἕως ἐκεῖ ἐπάνω ἀνδρας, ὁ κρεμανταλᾶς, χωρὶς νοῦν).

ΓΟΡΓΩ. Καὶ ὁ ἰδικός μου [σύζυγος] Διοκλείδης *ὁμοίως ἔχει* (: τὸ ἴδιον εἶναι) *καταστρόφη* (φθορεὺς=φθόρος) τοῦ χρή- [20] ματος ἀντὶ ἑπτὰ δραχμῶν *ἠγόρασε* (=ἔλαβε) χθές πέντε *πόκους μαλλίου* (ποκάρια' τούτων ἕκαστον ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ κεκαρμένον μαλλίον ἑνὸς προβάτου) *κυνῶν μαλλία* (: σκυλόμαλλα, σκυλότριχας=κυνάδους) ἀπομαθήματα *παλαιῶν δερματίνων σάκων* (=γραιῶν πηρᾶν=γραιῶν πηρῶν), ἐντελῶς ἀκαθαρσίαν, *ἐργασίαν συνεχῆ* (=ἔργον ἐπ' ἔργῳ) [ἀπαιτοῦντας τοὺς πόκους τούτους πρὸς ἀπορρύπανσιν]. Ἄλλ' ἐμπρὸς *λάμβανε* (=λάξεν) τὸ [*λεπτόν*] *ἐπανωφόριόν σου* (=τᾶμπέχονον) καὶ τὸν *σχιστὸν χιτῶνα* (ἦτοι τὸν ἐξ ἔριον ἀχειρίδωτον χιτῶνα τὸν συναπτόμενον διὰ περονῶν κατὰ τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλευρὰ=περονατρίδα). Ἄς *ὑπάγωμεν* (=βᾶμες=βῶμεν) εἰς [τὰ ἀνά- κτορα, βασιλεία] τοῦ βασιλέως τοῦ πλουσίου Πτολεμαίου, ἵνα ἴδω- μέν τὸν Ἄδωνιν. Πληροφοροῦμαι ὅτι ἡ βασίλισσα *παρασκευά- ζει* (=κοσμεῖν) *πολὺ ὄραϊον πρᾶγμα* (: μεγαλοπρεπὴ ἑορτήν, θέαμα).

ΠΡΑΞΙΝΟΗ. Ἐν [τῷ οἴκῳ] τοῦ πλουσίου τὰ πάντα εἶναι [25] πλούσια.

Ἐκ τούτων τὰ ὁποῖα εἶδες, καὶ ἐκ τούτων τὰ ὁποῖα εἶπας [πρὸ ὀλίγου] εἰς τὸν μὴ ἰδόντα, ἐπειδὴ σὺ εἶδες... [θὰ ἡδύνασο νὰ διηγηθῆς μέρος].

ΓΟΡΓΩ. Καιρὸς εἶναι νὰ πηγαίνωμεν σιγά-σιγά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ. *Εἰς τοὺς ἀγροὺς* (: εἰς τοὺς ἀπράγμονας) εἶναι πάντοτε ἐορτὴ (δηλ. δὲν ἔχω καμμίαν ἀσχολίαν καὶ δύναμαι νὰ σὲ ἀκολουθήσω εἰς τὴν ἐορτήν). Εὐνόη, σήκωνε τὸ *νήμα* (δηλ. τὴ δουλειά σου, τὸ ἐργόχειρόν σου), καὶ φρόντιζε νὰ τὸ θέσῃς πάλιν εἰς τὸ μεσον [τοῦ δωματίου], *τεμπέλα* (: φοβερὰ τρυφυλὴ—αἰνόθρυπτε)· αἱ γαλαὶ ἔχουσι χρεῖαν νὰ κοιμῶνται εἰς τὰ μαλακά. *Κινήσου δά* (: κάνε γρήγορα). Φέρε πολὺ ταχέως ὕδωρ [νιψίμα- [30] τος]. Ὑδατος πρότερον εἶναι ἀνάγκη. Αὕτη δὲ φέρει *σάπωνα* (=σάμα). Δός [μοι] ὅμως [αὐτόν]. Μὴ χύνῃς δ' ἀχόρταστε, πολὺ ὕδωρ. *Ἀθλία* (:κακομοῖρα), διατὶ βρέχεις τὸ *χιτώνιον* (ὑποκάμισόν) μου; Παῦσον [νὰ μοι χύνῃς ὕδωρ]. *Ὅπως ἐφάνη καλὸν εἰς τοὺς θεοὺς* (: ὡς ἤθελον οἱ θεοὶ) οὕτως ἔχω νικηθῆ (δηλ. καλὰ κακὰ ἐνίφθηκα). Τὸ κλειδί τῆς μεγάλης κασέλας τοῦ [εἶναι]; Φέρε αὐτὸ ἐδῶ.

ΓΟΡΓΩ. Πραξινόη, *πολὺ σοῦ ταιριάζει* (: πολὺ ὁμορφα σοῦ πάει) τοῦτο τὸ πολλὰς πτυχὰς ἔχον φόρεμα· λέγε μου *ἀντὶ πόσου σοῦ κατέβη ἀπὸ τὸν ἴστυν* (δηλ. πόσον σοῦ ἐκότισεν ἢ ὕφανσίς τοῦ) ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ. *Μὴ μ' ἀναμνήσης* (ἢ: μὴ ἐρώτα), Γοργώ· [μοῦ ἐκότισε τὸ πολὺπτυχον φόρεμα (: κατέβη μοι τὸ καταπτυχὲς ἔμπερόναμα)] πλέον ἢ δύο μῶν καθαροῦ ἀργυρίου· εἰς δὲ τὴν *κατασκευὴν* (: ἐργασίαν) του *προσέθηκα* (: ἀφιέρωσα, ἐθυσίσα) καὶ τὴν ζωὴν μου.

ΓΟΡΓΩ. Ἄλλ' ἔγινε σύμφωνα μὲ τὴν προσδοκίαν σου (ὡς δηλ. τὸ ἠθελες).

ΠΡΑΞΙΝΟΗ. Καλῶς τοῦτο εἶπας. Φέρε μου τὸ ἐπανωφόριον καὶ θὲς περὶ τὴν κεφαλὴν μου *τὸν πλατύγυρον καὶ κοινὸν σχῆμα ἔχοντα ψάθινον πῖλόν μου* (=θολίαν), ὅπως πρέ-

πει. Δὲν θὰ σὲ πάρω μαζί μου, ὦ τέκνον. Ἡ Μορμῶ (: ὁ Μπαμπούλας). Δαγκάνει ὁ ἵππος. Δάκρυε, ὅσον θέλεις, δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ γίνης χωλὸς σύ. Ἄς ἀναχωρήσωμεν. Φρυγία, λαβοῦσα τὸν μικρὸν παιζέ [του], κάλεσον μέσα τὴν κύνα, τὴν *αὐλόθυραν* (= τῶν αὐλείαν [θύραν]) κλείσον καλῶς.

Μέρος β'. Ἐν τῇ δδῶ (44-78)

[44] ὦ θεοί, πόσος ὄγλος! Πῶς καὶ *πότε* (= πόκα) πρέπει νὰ περάσωμεν τὸ *κακὸν τοῦτο* (: τὴν πληθὺν ταύτην, τὴν οὖσαν ἡμῖν ἐμπόδιον, κακόν), [εἶναι] μυρμηκιά, ἀναρίθμητοι καὶ ἀμέτρητοι. — ὦ Πτολεμαῖε, πολλὰ καλὰ ἔργα ἔχουσιπραχθῆ ὑπὸ σοῦ, ἀφ' οἷου ὁ πατήρ σου [Πτολεμαῖος ὁ Α', ὁ Σωτήρ] εὐρίσκειται μεταξὺ τῶν ἀθανάτων· οὐδεὶς κακοποιὸς *βλάπτει* (= δαλεῖται = δηλεῖται) τὸν *διαβαίνοντα* (: τὸν διαβάτην) *διολισθαίνων κρυφίως καὶ μετὰ πανουργίας* (= παρέρπων) κατὰ τὸν τρόπον τῶν Αἰγυπτίων (ἤτοι ἀπατηλῶς, προδοτικῶς), *καθῶς* (= οἷα) *ἔπαιζον* (: ἔπραττον) πρότερον [δηλ. πρὸ τῶν Πτολεμαίων, οἵτινες ἐσωφρόνισαν αὐτοῦς] *κακὰ ἀστεῖα* (ἤ: κακομήχανα παιγνίδια = κακὰ παίγνια) ἄνθρωποι *συγκεκριημένοι* (*σφυρηλατημένοι, καμωμένοι*) ἐξ ἀπάτης (ἤτοι ἄνθρωποι παμπό- [50] νηροί), *ὄμοιοι* (= ὄμοιοι) [εἰς τὸ κακόν] πρὸς ἀλλήλους, πάντες *φαῦλοι* (= ἐραιοί). Προσφιλεστάτη Γοργῶ, τί νὰ γίνωμεν; [Ἰδοῦ, νά, ἔρχονται] οἱ πολεμικοὶ ἵπποι τοῦ βασιλέως. Ἄγαπητὲ κύρε [εἰποκόμε, πρόσσεχε] μὴ μὲ πιτήσης. Ὁ ξανθὸς; [ἵππος] *ἀνορθοῦται* (= ὀρθὸς ἀνέστα). Κύτταξε πόσον ἄγριος [εἶναι]. *Θρυσὺς* (ἀναιδής) *ὡς κύων* (= κυνοθαρσής), Εὐνὴ, *φύγε γρηγορα* (: δὲν θὰ φύγης); Θά φονεύσῃ τὸν ὀδηγοῦντα. *Πολὸν ὠφελήθην* (: πολὺ ἠὲ χαριστήθην, τυχηρὰ ἐστάθην), διότι τὸ βρέφος [55] μου μένει μέσα [ἐν τῷ οἴκῳ].

ΓΟΡΓΩ. Ἀνάλαβε θάρρος, ὦ Πραξινόη, καὶ ἤδη ἔχομεν μείνει ὀπισθεν [τῶν ἵππων], οὗτοι ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν των.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ. Καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία ἀρχίζω πλέον νὰ συνέρχωμαι. Τὸν ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν πλείστον φοβοῦμαι ἐκ παιδικῆς

ἡλικίας. Ἄς σπεύδωμεν ὄχλος πολὺς ἐπέρχεται ὡς χειμαρρὸς (=ἐπιρρεῖ) πρὸς ἡμᾶς.

ΓΟΡΓΩ. Ἐκ τῶν ἀνακτόρων [ἔρχεσαι], ὦ μῆτερ;

ΓΡΑΥΣ. *Ναί* (: μάλιστα=ἐγώ), ὦ τέκνα.

[60] ΓΟΡΓΩ. [Εἶναι] εὐχερὲς γὰ περάση τις [εἰς τὰ ἀνάκτορα];

ΓΡΑΥΣ. Εἰς τὴν Τροίαν προσπαθοῦντες ἦλθον οἱ Ἕλληνες ὠραιόταταί μου κόραι· διὰ τῆς προσπαθείας βέβαια ὅλα ἐκτελοῦνται.

ΓΟΡΓΩ. Ἡ γράϊα ἀπῆλθε *χρησιμοδοτήσασα* (: προφητεύσασα, δοῦσα χρησμούς, ἀσαφῆ πράγματα=θεσπίσασα χρησμός). ΠΡΑΞΙΝΟΗ. Αἱ γυναῖκες ὅλα [τὰ] γνωρίζουσι καὶ πῶς (=καὶ ὡς) ὁ Ζεὺς ἔλαβεν ὡς σύζυγον τὴν Ἥραν.

[65] ΓΟΡΓΩ. Παρατήρησον, Πραξινόη, πόσον πλῆθος εἶναι περὶ τὰς θύρας [τῶν ἀνακτόρων].

ΠΡΑΞΙΝΟΗ. *Ἀνεφράσιως πολὺ* (ὑπέροχον· ὁ θεὸς μόνος δύναται γὰ εἶπρ=θεσπέσιος), ὦ Γοργώ, δός μοι τὴν χεῖρά [σου]· λάβε καὶ σύ, ὦ Εὐνόη, [τὴν χεῖρα] τῆς Εὐτυχίδος· κρατοῦ ἀπ' αὐτὴν (κρη.=πρόσεχε εἰς αὐτήν)· [πρόσεχε (=ᾄρα)] μὴ τυχὸν πλανηθῆς. Ὅλοι συγχρόνως ἄς εἰσέλθωμεν σφικτὰ κρατήσου ἀπὸ ἡμᾶς, ὦ Εὐνόη. *Ἀλλοίμονον ἢ δυστυχῆς* (: τί δυστυχῆς ποῦ εἶμαι)· Τὸ καλοκαιρινόν [ἀμπέχονον] ἔχει σχισθῆ ἤδη εἰς δύο [70] [χομμάτια], ὦ Γοργώ. Δι' ὄνομα τοῦ Διός, *ἐάν πως θέλης γὰ γίνης εὐδαίμων* (: εἶθε γὰ εὐτυχῆς· γὰ σοῦ δώση ὁ θεὸς ὅ,τι τοῦ ζητεῖς) πρόσεχε, ὦ ἄνθρωπε, τὸ ἐπανωφόριόν μου.

ΞΕΝΟΣ. *Δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου* (ἦ· δὲν ἐξαγατᾶται ἀπὸ ἐμέ), ἀλλ' ὅμως θὰ προσέξω.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ. *Πυκνὸς* (: συμμαζευμένος) ὄχλος, ὠθοῦνται ὡς χοῖροι.

ΞΕΝΟΣ. Ἐχε θάρρος, ὦ γύναι, ἐν ἀσφαλεῖ μέρει εἴμεθα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ. *Καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος καὶ καθ' ὅλον τὸν μέλλοντα χρόνον* (=καὶ εἰς ὥρας [διαδοχικὰς] καὶ ἔπειτα), ἀγαπητὲ ἐκ τῶν ἀνδρῶν, εἶθε γὰ εὐτυχῆς (=ἐν καλῷ εἴης), [75] διότι φροντίζεις περὶ ἡμῶν. *Ὡ τοῦ χρηστοῦ καὶ οἰκτιρμονος*

άνδρὸς (: τί καλὸς καὶ συμπαθιτικὸς ἄνθρωπος). *Πιέζεται* (: στενοχωρεῖται=θλιβεται) ἢ Εὐνὴ [ὠθουμένη] πρὸς ἡμᾶς· ἐμπρός, ὧ δειλὴ σύ, μεταχειρίσθητι βίαν [ἵνα εἰσχωρήσῃς] (δηλ. σπρωῖνε καὶ σύ). Ὠραιοτάτα· ἐντὸς [εἶναι] πᾶσαι (ὅσαι πρέπει νὰ εἶναι, δηλ. μόνῃ ἢ νύμφῃ), εἶπεν ὁ τὴν νεόγαμον ἀποκλείσας [ἐντὸς τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου].

Μέρος γ'. Ἐν τοῖς ἀνακτόροις (78-144)

ΓΟΡΓΩ. Πραξινοῦ, προχώρησον ἐδῶ. Τὰ ποικίλματα πρῶτον *παρατήρησον* (=πόταγε) μὲ πόσην λεπτότητα καὶ χάριν εἶναι κατειργασμένα. Θὰ *νομίσης* (=φασεῖς) ὅτι εἶναι ἐνδύματα [διὰ περόνης πεποικιλμένα] μόνον διὰ θεοὺς πρόποντα.

[80] ΠΡΑΞΙΝΟΗ. Ὡ σεβαστὴ Ἀθηνᾶ, ποῖαι ὑφάντριαι μετὰ κόπου ἐξετέλεσαν (: εἰργάσθησαν) *ταῦτα* (=σφε), ποῖοι ζωγράφοι *ἐξωγράψασαν* (=ἔγραψαν) τὰ τέλεια ζωγραφήματα (: τὰς ἐνυφασμένας ταύτας εἰκόνας καὶ σκηνάς, δι' ὧν ἐκοσμήθησαν τὰ ὑφάσματα ταῦτα); Πόσον πραγματικὰ *ἴστανται* (=ἐστάκαντι=ἐστάσι) καὶ πόσον ἀληθῆ *συστρέφονται* (: κινουῦνται), δηλ. ζωντανά, ὄχι ἐνυφασμένα. Σοφὸν τῷ ὄντι πρᾶγμα [εἶναι] ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ἴδιος δ' ὁ Ἀδωνος (=αὐτὸς) *πόσον ἀξιοθέατος* (: ἀξιοθαύμαστος) κατάκειται (ἢ: ὁποῖον θαυμασμὸν [85] προκαλεῖ κατακείμενος) ἐπὶ τῆς ἀργυρᾶς κλίνης, τὸ πρῶτον χροῶδες γένειον *ἐκβάλλων* (ἐκφύων· ὀπίτων κάτω=καταβάλλων) ἀπὸ τοῦς κροτάφους ὁ πολυπόθητος Ἀδωνις, *ὅστις* (=ὁ) καὶ ἐν τῷ Ἀγέροντι ἀγαπᾶται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ. Παύσατε, *ἄθλια* (:κακομοῖρες), ἀτελεύτητα *φλυαροῦσαι* (=κωτῖλλοῦσαι), τρυγόνες. Θὰ μᾶς ξεκουφᾶνουν *προφερόνσαι πλατέως* (:δωρίζουσαι) *ὅλα* (: ἀνοίγουσαι μὴ πῆχ' στόμα σὲ κάθε συλλαβῇ=πλατεῖαισδοῖσαι ἅπαντα).

ΓΟΡΓΩ. Μπᾶ! Ἀπὸ ποῦ [ἔρχεται] ὁ ἄνθρωπος (ἢ: ἀπὸ ποῦ μᾶς ἤλθε, κόπιασες, ξεφύτρωσες); *Τί δὲ σ' ἐνδιαφέρει* (ἢ: τίνα ἐπακολουθήματα θὰ ἔχη τοῦτο διὰ σέ=τί δὲ τιν [μέλει]), εἰς [90] ἡμεῖς εἴμεθα φλύαροι; Ἀφοῦ *ἀποκτήσης* (:ἀγοράσῃς)

δούλους, διάτασσε ἐκείνους. Συρακοσίας διατάσσεις; Διὰ τὰ μάθης καὶ τοῦτο· εἶμεθα *παλαιόθεν* (:ἀνέκαθεν ἐκ καταγωγῆς= ἄνωθεν) Κορίνθιαι, ὡς καὶ ὁ Βελλερεφῶν. Ὅμιλοῦμεν Πελοποννησιασί. Ἐπιτρέπεται δέ, νομίζω, εἰς τοὺς Δωριεῖς νὰ ὀμιλῶσι τὴν δωρικὴν διάλεκτον.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ. Εἴθε νὰ μὴ γεννηθῆ, Γλυκεῖα θεὰ [Περσεφόνη], ἐκείνος, ὅστις ἤθελεν εἶναι κύριος ἡμῶν ἐκτὸς ἐνὸς [τοῦ συζύγου δηλ., ὅστις δικαιούται νὰ μᾶς δίδη διαταγὰς]. *Δὲν φρον-* [95] *τίζω* (: δὲν δίνω πεντέρα), μὴ μοι ἀφαιρέσης τὸ περισσεῦον [μὲ τὸ ἀπόμικτρον] ἀπὸ τὴν κενὴν [χοίνοκα] (ἦτοι μὴ χάνεσαι σὲ λόγια ἀσήμαντα γιὰ μένα, διότι δὲν εἶμαι δούλη σου).

ΓΟΡΓΩ *Ἐν σιωπῇ [ἔσο]* (: σιωπήσον), ὦ Πραξινόη· μέλλει νὰ τραγουδήσῃ τὸν Ἄδωνιν ἢ *ἐμπειρος* (=πολύδρις) αἰδὸς ἢ θυγάτηρ τῆς Ἀργείας, ἣς καὶ πέρουσι *ἐν τῇ πενθίμῳ ᾧδῇ περὶ τοῦ νεκροῦ Ἀδώνιδος ἔλαβε τὸ βραβεῖον* (=τὸν ἰάλεμον ἀρίστεισε). Θὰ τραγουδήσῃ κατὰ ἄξιον λόγου, ἀσφαλῶς [τὸ] ἠξέσρω· λαμβάνει ἤδη τὴν στάσιν [ἵνα ἀρχίσῃ τὴν ᾠδὴν] *μετὰ τινος ἐπισηδεύσεω*; (:μὲ κάποιον νᾶξι).

Ὑμνος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀδώνιδος (100—144)

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ

[100] Δέσποινα Ἀφροδίτη ἦες ἠγάπητας τοὺς Γολγύς καὶ τὸ Ἰδάλιον [πόλεις τῆς Κύπρου] καὶ τὴν ἀπότομον Ἔρκα [τῆς Σικελίας], *μὲ τὸν χρυσὸν παίζουσα* (:τὰ εὐνεῆς πάντα χρυσᾶ ἔχουσα, ἅτε χρυσῆ οὔσα), ποσὸν [θλυμαστὸν κατὰ τὴν ὠραιότητα] αἰ Ὠραι *αἰ ἐλαφρῶς βιδίζουσαι* (: αἰ μαλακαὶ κατὰ τοὺς πόδας) ἔφερον εἰς σὲ (=οὐ) ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ῥέοντος (: ἀπὸ τοῦ μηδέποτε ξηρανομένου) Ἀχέροντος *μετὰ δώδεκα μῆνας* (:ἐν μηνὶ δωδεκάτῳ) τὸν Ἄδωνιν·

Αἱ ἀγαπηταὶ Ὠραι [φαίνονται] βραδύτατα ἐξ [ἄλων] τῶν μακαρισμοῦ ἀξίων [διὰ τὴν εὐδαιμονίαν ἀθανάτων θεῶν], ἀλλ' ἔρχονται ποθηταὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, διότι φέρουσι πάν- [105] *τοτε* κατὰ [ἀγαθόν]. Ὠ Κύπρι θυγάτερ τῆς Διώνης, σὺ μὲν ἀθάνατον ἀπὸ θνητῆς ὡς λέγεται *παρὰ τοῖς ἀνθρώποις*

(=ὡς λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι=ὡς μῦθος ἀνθρώπων [ἔστι]) κατέστησας τὴν [δευτέραν σύζυγον τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Σωτήρος, υἱοῦ τοῦ Λάγου καὶ μητέρα τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου] Βερενίκη, χύσασα κατὰ σταγόνας ἀμβροσίαν εἰς τὸ στήθος τῆς γυναικός· σὲ δὲ θέλουσα νὰ εὐχαριστήσῃ, ὦ θεὰ ἔχουσα πολλὰ ὀνόματα καὶ πολλοὺς ναοὺς, ἡ θυγάτηρ τῆς Βερενίκης Ἀρσινόη, [110] ἡ ὁμοιάζουσα μὲ τὴν Ἑλένην [τοῦ Μενελάου κατὰ τὸ κάλλος] **μὲ πάντα τὰ ὥραϊα πράγματα** (=πάντεσσι καλοῖς) **περιποιεῖται** (=ἀντάλλει) τὸν Ἄδωνιν. **Πλησίον μὲν αὐτοῦ** (=πὰρ μὲν οἱ) εἶναι τοποθετημένα **τὰ ἐν ὥραις γινόμενα** (: ὥραιοι καρποὶ=ὥρια), ὅσα δηλ. παράγουσι **δένδρα ὀπωροφῆρα** (=δρυὸς ἄκρα=ἀκρόδρυα), πλησίον δὲ [αὐτοῦ εἶναι τοποθετημένοι] τρυφερὴ κῆποι **ἐπιμελῶς διατηρημένοι** (=πεφυλαγμένοι) ἐντὸς ἀργυρῶν καλαθίσκων, χρυσᾶ δὲ **μυροδοχεῖα** (=ἀλάβαστρα· κυρίως ἀγγεῖα ἐξ ἀλαβάστρου λίθου χρήσιμα δι' ἀ- [114] ρώματα) πλήρη μύρου τῆς Συρίας. Καὶ ὅσα **ἐδέσματα** (=εἷδατα) κατασκευάζουσιν αἱ γυναῖκες ἐπὶ πλαστηρίου **ἀναμειγνύουσαι** (=μίσοισαι) χυμοὺς παντοίων ἀνθέων μὲ λευκὸν ἄλευρον, καὶ ὅσα [κατασκευάζουσιν ἐξ αὐτοῦ—τῆς μεΐξεως τοῦ ἀλεύρου καὶ τῶν ἀνθέων—] ἀπὸ γλυκέος μέλιτος καὶ ἐντὸς ὑγροῦ ἐλαίου ἐψημένα, πάντα εἶναι **ἐκεῖ** (=τεῖδε) παρόντα εἰς αὐτὸν ὑπὸ μωρῶν πετηῶν καὶ ζῶων. **Χλοεραὶ** (: πράσινοι) δὲ **σιάδες** (: κίσκια ἢ τένται μὲ θολωτὴν ὀροφήν) ἔχουσι κατασκευασθῆ **πλήρεις** (φορτωμένοι = βρῖθοντες) εὐκάμπιου ἀνήθου. [120] Πρὸς τούτοις δὲ οἱ νέοι Ἔρωτες πετῶσιν ὑπεράνω ὡς τὰ νεογνά τῶν ἀηδόνων πετῶσιν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον ἐπὶ δένδρων δοκιμάζοντα τὰς αὐξανόμενας πτέρυγας αὐτῶν (δηλαδὴ ἀνδύναται νὰ πετῶσι). Ὡ τί ἔβενος, τί χρυσός, τί ἄετοι ἐκ λευκοῦ ἐλεφαντίνου ὄσπου φέροντες εἰς τὸν Κρονίδην Διὰ τὸν οἰνοχόον **παῖδα** [Γανυμήδην] [κεῖνται ὡς κοσμήματα περὶ τὴν νυμφικὴν πασιάδα τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδωνίδος]; Πορφυροὶ δὲ **τά-** [125] **πητες** [εἶναι] ἐπάνω· ἡ Μίλητος (οἱ ἔμποροι καὶ αἱ ὑφάντριαι δηλ. τῆς Μιλήτου) καὶ ὁ βόσκων κατὰ τὴν Σαμίαν χώραν (τὴν Σάμον) θὰ εἴπη [**τάπητες**] μαλακώτεροι τοῦ ὕπνου. Κλίνη

ἄλλη εἶναι ἐστρωμένη διὰ τὸν ὠραῖον ἝΑδωνιν. ταύτην μὲν κατέχει ἡ Κύπρις, ἐκείνην δὲ ὁ ὁδοόχορος πήχεις ἔχων ἝΑδω- [130] νις. Ὁ γαμβρὸς [εἶναι] δέκα ὀκτὼ ἢ δέκα ἑννέα ἐτῶν. Δὲν *πληγγώνει* (: δὲν ἀγκυλώνει=οὐ κεντεῖ) τὸ [τοῦ ἝΑδωνίδος] φίλημα· τὰ χεῖλη [εἶναι] ἀκόμη εἰς αὐτὸν ξανθὰ πέριξ (ἦτοι: μόλις ἰδρῶνει τὸ μουστάκι του). Τώρα βεβαίως ἡ Κύπρις ἄς χαιρῆ ἔχουσα *τὸν ἑαυτῆς σύζυγον* (: τὸν ἄνδρα της). Ἀπὸ πρωΐας δὲ ἡμεῖς μαζὶ μὲ τὴν δρόσον μαζευμένοι *θὰ φέρωμεν αὐτὸν* (=οἰσευμέσιν) ἔξω πρὸς τὰ ἐκβράζοντα ἀφροῦς ἐπὶ τῆς παραλάσ κύματα· ἀφοῦ δὲ λύσωμεν τὴν κόμην [μας] καὶ ἀφήσωμεν (: χαλαρώσωμεν) *τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτος τοῦ κόλπου* νὰ πέ- [135] σωσι πρὸς τοὺς ἀστραγάλους [μας] μὲ τὰ στήθη γεγυμνωμένα ἄς ἀρχίσωμεν τὸν [ἔξῃς] ὀξύφωνον θοῆνον: «Ἐρχεσαι, ὦ ἀγαπητὴ ἝΑδωνι, καὶ ἔδω καὶ εἰς τὸν ἝΑχέροντα μόνος ἐντελῶς ἐκ τῶν ἡμιθέων, καθὼς λέγουσιν. Οὔτε ὁ ἝΑγαμέμνων *ἔπαθε τοῦτο* (: ἔσχε τοιαύτην τύχην), οὔτε ὁ ἝΑἴας ὁ μέγας *ὁ σφόδρα ὀργιζόμενος* (: ὁ ὑπερβολικὴν ὀργὴν ἔχων καὶ φυλάττων αὐτήν, (: ὁ ἀδυσώπητος=βαρυνάμιος) ἦρωσ, οὔτε ὁ ἝΕκτωρ ὁ ἐντιμότερος ἐκ τῶν εἴκοσι παίδων τῆς ἝΕκάβης, οὔτε ὁ Πάτροκλος, οὔτε ὁ ἝΠύρρος (ὁ Νεοπτόλεμος) ἐπανελθὼν ἐκ τῆς Τροίας, οὔτε οἱ ἀκόμη *πρότεροι* (ἀρχαιότεροι) [ἀκμάζοντες] Λαπίθαι καὶ υἱοὶ τοῦ Δευκαλίωνος, οὔτε οἱ Πελοπίδαι καὶ οἱ Πελασγοὶ *οἱ ἐνδοξότατοι* (: ἔσοχώτατοι· αἱ κορυφαί=ἄκρα) τοῦ ἝΑργους. *Γενοῦ ἔλεως* (: ἐλέησον ἡμᾶς) τώρα ἀγαπητὴ ἝΑδωνι, καὶ *εἰς τὸ ἐπόμενον ἔτος* (: καὶ τοῦ χρόνου=ἐς νέωτα) εἴθε *εὐθύμος* (φαιδρός, εὐμενῆς) νὰ εἶσαι [πρὸς ἡμᾶς]. Καὶ τώρα καλῶς ἦλθες, ἝΑδωνι, καὶ καὶ ὅταν θὰ ἐπανεέλθῃς, φιλικῶς θὰ γίνῃς δεκτός».

Μέρος δ'. ἝΕπάνοδος (145—149)

[145] ΠΡΑΞΙΝΟΗ. Τί πρᾶγμα εἶναι σοφώτερον ἢ ἡ γυνή; Εὐτυχής, πόσον πολλὰ γνωρίζει [ἢ αἰοδός], πανευτυχής, πόσον ὠραίαν φωνὴν ἔχει. *Καιρὸς ὅμως εἶναι νὰ ὑπάγωμεν καὶ εἰς*

τὴν οἰκίαν μας (: καιρὸς ἐπανόδου εἶναι=ὥρα ὅμως καὶ εἰς οἶ-
κον [ἔναι]). Ἀπρογευματίστος εἶναι ὁ Διοκλείδης· καὶ ὁ ἀνὴρ
εἶναι ὄλως ξίδι (: ξίδι μοναχό, δύστροπος, ὀργίλος), ὅταν δὲ
πεινᾷ αὐτὸς (=πεινᾶντι δ' αὐτῷ) μηδὲ νὰ τὸν πλησιάσῃς. Χαῖρε,
Ἄδωνι ἀγαπητέ· καὶ εἰς χαίροντας ἦλθες.

Τ Ε Λ Ο Σ

